

PRIREDILI:

ZDRAVKO PINTARIĆ, predsjednik Kaznenog odjela Županijskog suda u Varaždinu

KREŠIMIR KRALJIC, sudac Županijskog suda u Varaždinu, Stalna služba Koprivnica

LJILJANA KOLENKO, sutkinja Županijskog suda u Varaždinu, Stalna služba Čakovec

DRAGANA ĐULA, sudska savjetnica Županijskog suda u Varaždinu

S A D R Ź A J

1. KAZNENI ZAKON 2 - 24

2. KAZNENI POSTUPAK 25 - 55

KAZNENI ZAKON

1. KAZNENI ZAKON – ZASTARA KAZNENOG PROGONA

čl. 19. st. 2. Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07 i 152/08

Nakon nastupa relativne zastare kaznenog progona tijekom zastare se ne može prekinuti. Učinci relativne zastare kaznenog progona isti su učincima apsolutne zastare kaznenog progona.

U konkretnom slučaju nastupila je relativna zastara kaznenog progona i to prije no što je optužni prijedlog napisan i podnesen općinskom sudu. Bez obzira na radnje koje je kasnije poduzimao sud, istima se ne može prekinuti tijekom relativne zastare, jer je relativna zastara kaznenog progona već nastupila. Učinci pak relativne zastare isti su učincima apsolutne zastare kaznenog progona. Stoga je ispravno postupio prvostupanjski sud kad je, uočivši nastup relativne zastare kaznenog progona, odbio optužbu spram okrivljenika.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Čakovcu, Kž-263/10 od 29. listopada 2010. godine

2. KAZNENI ZAKON – ZASTARA KAZNENOG PROGONA

čl. 20 u svezi čl. 215 Kaznenog zakona-Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07, i 152/08

Zastara progona kod kaznenog djela iz čl. 215 a KZ počinje teći od materijalnog dovršenja kaznenog djela, a ne računa se pojedinačno od svake radnje koja ulazi u sastav djela.

Suprotno istaknutim žalbenim navodima kojim žalitelj ukazuje na počinjenje povrede kaznenog zakona iz čl. 368. toč. 3 Kaznenog zakona, kazneno djelo iz čl. 215 a KZ je trajno kazneno djelo, kod kojeg počinitelj izazvano stanje, ponižavajući položaj žrtve, održava svojom voljom obnavljajući ga i produžujući povremenim ili stalnim ponavljanjem neke ili nekih radnji izvršenja, te kod takvih djela zastara kaznenog progona počinje teći od materijalnog dovršenja kaznenog djela, tj. od trenutka prestanka takvog stanja, pa kako je iz činjeničnog opisa inkriminacije razvidno da je takvo stanje trajalo do prosinca 2006. godine, to je sud prvog stupnja pravilno primijenio prema osuđeniku Zakon o izmjenama i dopunama Kaznenog zakona iz 2006. godine, to nije nastupila relativna zastara ni za dio perioda.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-21/10 od 21. rujna 2010. godine

3. KAZNENI ZAKON – ZASTARA KAZNENOG PROGONA

čl. 20. u svezi čl. 313. toč. 1. u svezi čl. 311. st. 1. Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06110/07

Kada je optuženik proglašen krivim za više oblika radnji počinjenja kaznenog djela posebnog slučaja krivotvorenja službene isprave, pri čemu kasnija radnja (uporaba krivotvorene isprave) predstavlja nastavak prethodne (neovlašteno dopisivanje inkriminiranog sadržaja), oba oblika radnji počinjenja kaznenog djela u kazneno pravnom smislu predstavljaju jedinstvenu radnju, te time i jedno djelo, zbog čega se početak zastarnog roka računa od kasnije radnje.

U predmetnom slučaju utvrđenje činjenice točnog vremena dopisivanja inkriminiranog sadržaja "potvrde" nije relevantno za ocjenu da li je nastupila zastara kaznenog progona. To stoga jer je optuženik dana 14. veljače 2003. godine podnio parničnu tužbu, uz koju je priložio kao dokaz predmetnu potvrdu, te je sud prvog stupnja pravilno utvrdio da je dana 14. veljače 2003. godine optuženik uporabio krivotvorenu ispravu tj. predmetnu potvrdu, na kojoj je prije toga dopisao inkriminirani sadržaj, a što je sud prvog stupnja pravilno utvrdio grafološkim vještačenjem. S obzirom da je prema navedenom optuženi proglašen krivim za neovlašteno dopisivanje inkriminiranog sadržaja, te uporabu tako krivotvorene isprave, pri čemu uporaba predstavlja nastavak na neovlašteno dopisivanje inkriminiranog sadržaja, a oba ta oblika radnji počinjenja kaznenog djela predstavljaju jedinstvenu radnju i jedno djelo, početak zastarnog roka valja računati od kasnije radnje, dakle od radnje uporabe krivotvorene isprave, a koja radnja je poduzeta 14. veljače 2003. godine.

Županijski sud u Varaždinu, Kž- 318/08 od 16. prosinca 2008. godine

4. KAZNENI ZAKON – BEZNAČAJNO DJELO

čl. 28 Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07 i 152/08

Za primjenu instituta beznačajnog djela potrebno je da se kumulativno ispune tri elementa: da je počinjeno djelo očito beznačajno s obzirom na način postupanja počinitelja, njegovu krivnju i nastupjelu posljedicu za zaštićeno dobro i pravni sustav.

Sud prvoga stupnja je na posve siguran i pouzdan način utvrdio činjenicu da je okrivljenik kritične zgrade upravljao motornim vozilom koje spada u B kategoriju. Sam okrivljenik je u obrani potvrdio da je kritične zgrade upravljao osobnim automobilom koji se navodi u optužnom aktu, a upravo je tim vozilom počinjen prekršaj zbog kojeg mu je izrečena zaštitna mjera zabrane upravljanja motornim vozilom B kategorije u trajanju od 12 mjeseci, što je vidljivo iz preslike prekršajnog naloga. Nije u pravu okrivljenik kada predmetnu presudu pobija zbog povrede kaznenog zakona smatrajući da su u konkretnom slučaju postojali svi uvjeti za primjenu odredbe čl. 28 KZ koja se odnosi na beznačajno djelo. Da bi došlo do primjene instituta iz naprijed navedene zakonske odredbe potrebno je da se kumulativno ispune tri elementa, tj.

da je počinjeno djelo očito beznačajno s obzirom na način postupanja počinitelja, uz njegovu krivnju i nastupjelu posljedicu za zaštićeno dobro i pravni sustav. Dakle, beznačajno djelo podrazumijeva u objektivnom smislu mali stupanj neprava i u subjektivnom smislu djela mali stupanj krivnje, a ti uvjeti u ovom slučaju nisu ostvareni, jer je okrivljenik postupao s izravnom namjerom, pri čemu je iskazao i povećani stupanj upornosti s obzirom da je vožnju spomenutim osobnim automobilom poduzeo iz SR Njemačke.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Čakovcu, Kž-49/2011 od 29. travnja 2011. godine

5. KAZNENI ZAKON – POKUŠAJ

čl. 33. u svezi čl. 224. st. 4. Kaznenog zakona– Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07 i 152/08

Pokušaj kaznenog djela iz čl. 224. st. 4. KZ kažnjiv je prema čl. 33. KZ kao općoj odredbi koja regulira institut pokušaja, a prema kojoj je propisano da je kažnjiv pokušaj kaznenog djela za koji se po zakonu može izreći kazna zatvora od 5 godina ili teža kazna.

Nije u pravu žalitelj kad tvrdi da temeljem čl. 224. st. 7. KZ nije kažnjiv pokušaj kaznenog djela iz čl. 224. st. 4. KZ, budući da je pokušaj navedenog kvalificiranog oblika kaznenog djela prijevare kažnjiv prema općoj odredbi koja regulira institut pokušaja te kažnjivost za pokušaj određenog kaznenog djela. Tako je navedenom odredbom čl. 33. st. 1. KZ propisano da je kažnjiv pokušaj kaznenog djela za koje se po zakonu može izreći kazna zatvora od pet godina ili teža kazna. S obzirom da je za kazneno djelo iz čl. 224. st. 4. KZ propisana kazna zatvora do pet godina, slijedi zaključak da je prema čl. 33. st. 1. KZ kažnjiv pokušaj navedenog kvalificiranog oblika kaznenog djela prijevare.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-318/08 od 16. prosinca 2008. godine

6. KAZNENI ZAKON - SUPOČINITELJSTVO

čl. 35. st. 3. u svezi sa čl. 98 Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06

Kad dvojica ili više optuženika, kao supočinitelji, udaraju oštećenika s namjerom da ga tjelesno ozlijede, tada nije odlučno tko je od njih udarcem prouzročio ozljedu s obzirom da to i nije moguće egzaktno utvrditi pa je u odnosu na pitanje krivnje, u situaciji kada optuženici imaju zajedničku namjeru tjelesno ozlijediti oštećenika, irelevantno tko je zadao udarce koji su prouzročili tjelesne ozljede kod oštećenika, pri čemu za postojanje supočiniteljstva nije nužan detaljan prethodni dogovor već je dovoljan i prešutan sporazum odnosno takvo zajedničko postupanje počinitelja iz kojeg na nedvojben i očit način proizlazi volja svakog od njih da sudjeluju u počinjenju kaznenog djela.

Prvostupanjski je sud utvrđujući da li su optuženici kao supočinitelji počinili kazneno djelo stavljeno im na teret privatnom tužbom u bitnom zaključio da se inkriminirani događaj odvijao u tri faze u kojima su privatnom tužitelju nanesene utvrđene tjelesne ozljede, međutim, sud je zaključio kako privatni tužitelj nije dokazao da su upravo udarcima optuženika prouzročene tjelesne ozljede oštećeniku jer se ne zna udarcem kojeg od optuženika su mu nanesene inkriminirane ozljede. Takav zaključak suda prvog stupnja o nedokazanosti predmetnog kaznenog djela zbog nemogućnosti utvrđenja udarcem kojeg optuženika je prouzročena tjelesna ozljeda oštećeniku je pogrešan iz razloga što kod počinjenja kaznenog djela tjelesne ozljede u supočiniteljstvu nije odlučno koji od supočinitelja je svojom radnjom oštećeniku nanio tjelesnu ozljedu, već je odlučno da su supočinitelji na temelju dogovora, koji može biti i prešutan, sa sviješću i htijenjem poduzeli radnje s ciljem da oštećeniku nanesu tjelesne ozljede, pri čemu je dakle neodlučno čijom radnjom je stvarno nanesena tjelesna ozljeda.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-335/06-3 od 7. studenog 2006. godine

7. KAZNENI ZAKON – SUPOČINITELJSTVO

čl. 35 u svezi čl. 218. st. 1. Kaznenog zakona– Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07 i 152/08

Bitan element kaznenog djela razbojništva je sila. Međutim ne moraju svi okrivljenici primijeniti silu spram oštećenika, već je bitno da imaju vlast nad djelom.

Žalitelj ističe da je prvostupanjski sud u presudi počinio apsolutno bitnu povredu odredaba kaznenog postupaka iz čl. 367. st. 1. t. 11. ZKP-a, jer u presudi nije naveo razloge o odlučnim činjenicama o uporabi sile prema oštećeniku. Suprotno stajalištu žalitelja ovaj drugostupanjski sud smatra da je prvostupanjski sud ispravno utvrdio da su sva trojica okrivljenika nasilno ušla u spavaću sobu oštećenika gdje su ga napala i odvukla u hodnik, čime su primijenili silu prema istome. Potom je I. okrivljenik kleknuo na oštećenika i onemogućio mu da se dignu, dok su II. i III. okrivljenici pretraživali sobe i ormare. Dakle, sva trojica okrivljenika primijenila su silu prema oštećeniku. Međutim, da je silu primijenio samo I okrivljenik, isto bi se radilo o ovom kaznenom djelu, jer su sva trojica okrivljenika u konkretnom slučaju imala vlast nad djelom.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Čakovcu, Kž-543/2011 od 17. lipnja 2011. godine

8. KAZNENI ZAKON – KAŽNJAVANJE POMAGAČA

čl. 38. st. 1. Kaznenog zakona u vezi čl. 57. Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07 i 152/08

Odredba čl. 38. st. 1. KZ-a koja dopušta blaže kažnjavanje pomagača ne može se dovesti u vezu s odredbom čl. 57. st. 2. KZ-a bez utvrđenih naročito izraženih olakotnih okolnosti koje su potrebne za sudsko ublažavanje kazne.

S pravom se u žalbi općinskog državnog odvjetništva navodi da prvostupanjski sud za 2. okrivljenika nije dao nikakve razloge za primjenu instituta ublažavanja kazne niti je to posebno obrazložio. Naime, da bi se mogao primijeniti institut ublažavanja kazne iz čl. 57. st. 2. KZ-a potrebno je utvrditi postojanje naročito izraženih olakotnih okolnosti. Okolnosti koje spominje prvostupanjski sud u obrazloženju kazne za 2. okrivljenika nisu naročito izražene olakotne okolnosti, a činjenica da je 2. okrivljenik samo pomagač nije dovoljna sama po sebi za sudsko ublažavanje kazne jer prema odredbi čl. 38. st. 1. KZ-a pomagač se prvenstveno kažnjava isto kao i počinitelj, a može se i blaže kazniti.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, KŽ-228/10 od 25. kolovoza 2010. godine

9. KAZNENI ZAKON – UBLAŽAVANJE KAZNE

čl. 57. Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07 i 152/08

Naročito izražene olakotne okolnosti postoje kada je utvrđeno da je okrivljena u cijelosti priznala počinjenje kaznenog djela koje joj je optužnicom stavljeno na teret, kada je okrivljena od protupravno prisvojenog iznosa novca vratila oštećenom trgovačkom društvu iznos od 19.000,00 kn i kada je utvrđeno da okrivljena do sada nije osuđivana i da je majka dvoje malodobne djece, a jedno dijete je staro tek nekoliko mjeseci.

Prvostupanjski sud je okrivljenoj zbog počinjenog kaznenog djela izrekao kaznu zatvora u trajanju od jedne godine. Za kazneno djelo pronevjere iz čl. 345. st. 3. KZ-a predviđena je kazna zatvora u trajanju od jedne do deset godina. Kako je okrivljenoj izrečena kazna zatvora u trajanju od jedne godine, očito da prvostupanjski sud nije primijenio institut ublažavanja kazne iz čl. 57. KZ-a, a po mišljenju ovog suda, bilo je mjesta primjeni instituta ublažavanja kazne. Tijekom postupka je utvrđeno da je okrivljena u cijelosti priznala počinjenje kaznenog djela, od protupravno prisvojenog iznosa novca vratila je oštećenom trgovačkom društvu iznos od 19.000,00 kn, a također je utvrđeno da okrivljena do sada nije osuđivana i da je majka dvoje malodobne djece. Okrivljena je osoba mlađe životne dobi i sve ove činjenice, po mišljenju ovog suda, predstavljaju naročito izražene olakotne okolnosti i zbog toga postoje uvjeti da se okrivljenoj zbog počinjenog kaznenog djela izrekne blaža kazna od zakonom propisane jer će i blažom kaznom biti postignuta svrha kažnjavanja.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, KŽ-158/10 od 02. lipnja 2010. godine

10. KAZNENI ZAKON – UBLAŽAVANJE KAZNE

čl. 57. st. 2. Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07 i 152/08

Činjenica da je u prometnoj nesreći okrivljenik zadobio teške tjelesne ozljede, da se korektno ponašao tijekom sudskog postupka i da do sada nije osuđivan, a imajući u vidu sve druge okolnosti nastanka prometne nesreće, ne predstavljaju naročito izražene olakotne okolnosti koje bi opravdavale primjenu instituta ublažavanja kazne.

To što se okrivljenik korektno ponašao tijekom sudskog postupka je očekivano ponašanje stranaka u sudskom postupku, njegova ranija neosuđivanost predstavlja olakotnu okolnost kao i to da je zadobio teške tjelesne ozljede, ali ranija neosuđivanost i tjelesne ozljede nisu naročito izražene olakotne okolnosti da bi se moglo primijeniti sudsko ublažavanje kazne. Raniju neosuđivanost i zadobivanje tjelesnih ozljeda treba cijeniti kao olakotnu okolnost pri odabiru vrste i mjere kazne koja se treba primijeniti prema okrivljeniku zbog počinjenog kaznenog djela iz čl. 272. st. 3. u vezi st. 1. KZ-a, ali to nisu okolnosti koje opravdavaju primjenu instituta ublažavanja kazne. Okrivljenik je bio svjestan da motociklom upravlja potpuno neadekvatnom brzinom koja je bila čak za 60 km/h veća od dopuštene, da se kreće kroz naseljeno mjesto te da na motociklu vozi oštećenu kao suvozača koja uopće nije imala potrebnu opremu za vožnju na motociklu. Potrebno je navesti i da okrivljenik ne poštuje odredbe Zakona o sigurnosti prometa na cestama jer je do sada više puta kažnjavan zbog kršenja odredbi navedenog zakona. Radilo se o bezobzirnoj vožnji okrivljenika zbog koje je došlo do smrti oštećene kao suvozača, koja je bila u dobi od 28 godina i majka djeteta starog nekoliko mjeseci.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kž-184/10 od 07. srpnja 2010. godine

11. KAZNENI ZAKON – STJECAJ KAZNENIH DJELA

čl. 60. Kaznenog zakona- Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07 i 152/08

Odluka o jedinstvenoj kazni mora se temeljiti samo na okolnostima i njihovoj ocjeni kakva je uzeta u obzir u kaznenim postupcima u kojima su izrečene pojedinačne kazne koje se objedinjuju.

Prilikom izricanja jedinstvene kazne zatvora u postupku tzv. neprave obnove postupka sud nije ovlašten drugačije utvrđivati i vrednovati okolnosti koje su u smislu čl. 56 KZ utjecale na odmjeravanje kazni u ranijim presudama, već jedino može, uzimajući te okolnosti kao utvrđene, a s time u vezi i na njima utemeljene pojedinačne kazne, pravilnom primjenom odredbi čl. 60 KZ izreći osuđeniku jedinstvenu kaznu. Odluka o jedinstvenoj kazni mora se temeljiti samo na okolnostima i njihovoj ocjeni kakva je uzeta u obzir u kaznenim postupcima u kojima su izrečene pojedinačne kazne koje se objedinjuju.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Čakovcu, Kž-473/2011 od 13. svibnja 2011. godine

12. KAZNENI ZAKON – STJECAJ KAZNENIH DJELA

čl. 60. u svezi čl. 311 i čl. 315. Kaznenog zakona Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07 i 152/08

Između kaznenog djela krivotvorenja isprave iz čl. 311. KZ i kaznenog djela ovjeravanja neistinitog sadržaja iz čl. 315. KZ moguć je realni stjecaj bez obzira što je kazneno djelo krivotvorenja isprava poslužilo za počinjenje kaznenog djela ovjeravanja neistinitog sadržaja, dakle bez obzira što se nalaze u odnosu sredstva prema cilju jer navedena kaznena djela imaju različita zakonska obilježja te se ostvaruju različitim samostalnim radnjama počinjenja.

Radnja počinjenja kaznenog djela ovjeravanja neistinitog sadržaja iz čl. 315. st. 1. KZ sastoji se u dovođenju u zabludu nadležnog tijela s posljedicom da ovo u javnoj ispravi, zapisniku ili knjizi ovjeri štogod neistinito što ima služiti kao dokaz u pravnom prometu. Navedena radnja počinjenja kaznenog djela može se ostvariti različitim ljudskim ponašanjima, pa tako između ostalog i uporabom lažne ili preinačene isprave kao prave. Radnja počinjenja kaznenog djela krivotvorenja isprave iz čl. 311. st. 1. KZ ima više modaliteta odnosno alternativa, jedan od modaliteta je nabavka lažne ili preinačene isprave radi uporabe, a drugi je uporaba lažne ili preinačene isprave kao prave. Dakle, kazneno djelo iz čl. 311. st. 1. KZ dovršeno je, između ostalog, kada počinitelj nabavi lažnu ili preinačenu ispravu s ciljem da ju uporabi kao pravu, bez obzira da li ju je nakon toga uporabio ili nije, a također je dovršeno kada uporabi lažnu ili preinačenu ispravu kao pravu, pri čemu je nebitno da li je takvom uporabom nekog dovodio u zabludu, a nebitan je i cilj odnosno svrha takve uporabe, kao i posljedica uporabe.

Slijedom navedenog, jasno proizlazi da kaznena djela krivotvorenja isprave iz čl. 311. KZ i ovjeravanja neistinitog sadržaja iz čl. 315. KZ imaju različita zakonska obilježja, da se ostvaruju različitim samostalnim radnjama počinjenja, zbog čega je moguć realni stjecaj između navedenih kaznenih djela i u situaciji kad počinjenje jednog kaznenog djela predstavljaju sredstva za ostvarenje drugog kaznenog djela, koje je i krajnji cilj počinitelja.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-34/09 od 10. veljače 2009. godine

13. KAZNENI ZAKON – PRODULJENO KAZNENO DJELO

čl. 61. u svezi čl. 308. st. 2. i 1. Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07 i 152/08

Kada je tijekom prvostupanjskog postupka utvrđeno da je okrivljenik 06. svibnja 2010. godine poslije podne u K. upravljao osobnim automobilom iako je u to vrijeme prema njemu bila izrečena zaštitna mjera zabrane upravljanja motornim vozilima, a takvo isto ponašanje ponovio je 15. svibnja 2010. godine također u K. sa istim osobnim automobilom, onda se radi o produljenom kaznenom djelu iz čl. 308. st. 2. i 1. KZ-a.

Člankom 61. KZ-a određeno je da se odredbe Kaznenog zakona o stjecanju kaznenih djela neće primjenjivati kada počinitelj počini produljeno kazneno djelo, a produljeno kazneno djelo je počinjeno kada je počinitelj s namjerom počinio više istih ili istovrsnih kaznenih djela koja s obzirom na način počinjenja, njihovu vremensku povezanost i druge stvarne okolnosti što ih povezuju, čine jedinstvenu cjelinu. Pogrešno ODO smatra da se ovdje ne radi o produljenom kaznenom djelu jer doista se prije svega radi o činjenju istog kaznenog djela u dva navrata, a postoji vremenska povezanost s obzirom da razmak između činjenja istih kaznenih djela iznosi svega devet dana.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kž-325/10 od 17. studenog 2010. godine

14. KAZNENI ZAKON – PRODULJENO KAZNENO DJELO

čl. 61. Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07 i 152/08

Ne može se primijeniti konstrukcija produljenog kaznenog djela jer je djelo počinjeno na štetu čak tri fizičke osobe, a radi se o kaznenom djelu protiv javnog reda – napadom na službenu osobu iz čl. 318. Kaznenog zakona

S pravom se u žalbi konstatira da je sud primijenio odredbu čl. 61. KZ-a koja se u konkretnom slučaju ne može primijeniti jer se ovdje ne radi o produljenom kaznenom djelu. U konkretnom slučaju ne može se primijeniti konstrukcija produljenog kaznenog djela jer je djelo počinjeno na štetu tri fizičke osobe, a radi se o kaznenom djelu protiv javnog reda – napadom na službenu osobu gdje je vrijednost koja se zaštićuje javni red, ali i tjelesni integritet službene osobe koja se napada. U takvom slučaju ne može se govoriti o produljenom kaznenom djelu već se radi o tri kaznena djela počinjena u stjecanju.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kž-2/11 od, 19. siječnja 2011. godine

15. KAZNENI ZAKON – OPOZIV UVJETNE OSUDE

čl. 69. st. 2. Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07 i 152/08

Ne postoji obveza opozivanja uvjetne osude, koja je primijenjena ranijom presudom, ako je okrivljeniku novom presudom izrečena kazna zatvora u trajanju manje od dvije godine ili novčana kazna.

U pravu je 1. okrivljenik kada tvrdi da mu nije trebalo opozvati uvjetnu osudu izrečenu u predmetu Općinskog suda u K. te da je izrečena jedinstvena kazna zatvora u trajanju od jedne godine i deset mjeseci prestroga. Iako iz podataka u spisu proizlazi da je okrivljenik predmetno kazneno djelo doista počinio u vrijeme provjeravanja određenog presudom Općinskog suda u K., ovaj sud smatra da ovu

uvjetnu osudu nije nužno opozvati. Naime, od donošenja ove presude gotovo je istekao rok provjeravanja, vrijednost pribavljene imovinske koristi u tom predmetu doista je bila svega 283,60 kn, sveukupnu štetu koju je oštećeniku nanio počinjenjem kaznenog djela u ovom predmetu okrivljenik je u cijelosti namirio, pa ovaj sud smatra da će svrha kažnjavanja i opća svrha kaznenopravnih sankcija iz čl. 6. i čl. 50. KZ-a biti ostvarene i blažom kaznenopravnom sankcijom od izrečene. Radi navedenog ovaj sud je okrivljeniku za počinjeno kazneno djelo izrekao kaznu zatvora u trajanju od šest mjeseci koju je temeljem čl. 54. KZ-a, s pristankom okrivljenika, zamijenio radom za opće dobro na slobodi.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, KŽ-97/10 od 17. ožujka 2010. godine

16. KAZNENI ZAKON – OPOZIV UVJETNE OSUDE

čl. 69. st. 7. Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07

Uvjetna osuda se ne može opozvati nakon što je protekla godina dana od isteka vremena provjeravanja.

U konkretnom slučaju vrijeme provjeravanja je dvije godine, koje vrijeme se računa od pravomoćnosti presude. Dakle, vrijeme provjeravanja je trajalo od 24. svibnja 2006. do 24. svibnja 2008. god te se stoga nakon proteka još godine dana (od isteka vremena provjeravanja) uvjetna osuda više ne može opozvati. Budući je opoziv uvjetne osude bio moguć do 24. svibnja 2009. god., to je u konkretnom slučaju presudu, kojom je osuđeniku uvjetna osuda opozvana nakon proteka toga roka, trebalo ukinuti i rješenjem obustaviti postupak opoziva uvjetne osude.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Čakovcu, KŽ-322/10 od 19. studenog 2010. godine

17. KAZNENI POSTUPAK – ODUZIMANJE IMOVINSKE KORISTI

čl. 82. Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07

U slučaju kada je pravomoćnom prvostupanjskom presudom odlučeno o naknadi štete u svezi imovinskopravnog zahtjeva, mjera oduzimanja imovinske koristi, s obzirom na svoj supsidijaran značaj u odnosu na imovinsko pravni zahtjev, primijenjuje se samo u odnosu na razliku postavljenog imovinsko pravnog zahtjeva i visine prisvojene imovinske koristi.

Djelomično je u pravu žalitelj kada se žali zbog povrede kaznenog zakona s tvrdnjom da je sud prvog stupnja prekoračio ovlaštenja koje ima po zakonu jer nije odlučio o imovinsko pravnom zahtjevu za naknadu štete, s obrazloženjem da je u parničnom postupku koji nije pravomoćno okončan, usvojen tužbeni zahtjev oštećenika protiv okrivljenika radi isplate 294.000,00 kn.

Naime, u slučaju nepravomoćne presude povodom tužbe za naknadu štete, treba u kaznenom postupku oduzeti imovinsku korist. Međutim, u predmetnom slučaju, ovaj sud drugog stupnja utvrdio je da je u međuvremenu potvrđena prvostupanjska presuda u parničnom postupku kojom je usvojen spomenuti tužbeni zahtjev na isplatu iznosa od 294.000,00 kn. Stoga je od okrivljenog valjalo oduzeti imovinsku korist u visini razlike između iznosa navedenog u činjeničnom opisu prvostupanjske kaznene presude (294.662,17 kuna) i pravomoćno presuđenog iznosa od 294.000,00 kn u parničnom postupku. Dakle, od okrivljenika je valjalo oduzeti imovinsku korist u iznosu od 662,17 kuna, u kojem djelu je osnovana žalba državnog odvjetnika, dok u preostalom djelu žalba nije osnovana, jer zbog presuđenja o postavljenom imovinskopravnom zahtjevu u građanskom postupku, nije bilo uvjeta za oduzimanje imovinske koristi, s obzirom na supsidijaran značaj mjere oduzimanja imovinske koristi u odnosu na imovinsko pravni zahtjev.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-772/11 od 28. listopada 2011. godine

18. KAZNENI ZAKON – ODUZIMANJE IMOVINSKE KORISTI

čl. 82. Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07 i 152/08

Imovinska korist ne može se oduzeti od okrivljenika kad prvostupanjski sud odbije optužbu prema okrivljeniku.

Prvostupanjski sud je temeljem čl. 353 t. 3 ZKP protiv okrivljenika odbio optužbu radi počinjenja kaznenih djela krađe iz čl. 216 st. 1 KZ te je temeljem čl. 82. KZ od okrivljenika oduzeo predmete pobliže navedene u izreci presude. Prema odredbi čl. 82. st. 3 KZ imovinska korist oduzima se sudskom odlukom kojom se utvrđuje da je kazneno djelo počinjeno. Stoga je predmete privremeno oduzete od okrivljenika trebalo temeljem čl. 138 c) vratiti vlasnicima (time da su ih isti prethodno prepoznali, što je zabilježeno na zapisniku o prepoznavanju predmeta te su im i uručeni na čuvanje).

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Čakovcu, Kž-150/2011 od 7. siječnja 2011. godine

19. KAZNENI ZAKON - REHABILITACIJA

čl. 85. Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07, i 152/08 u vezi čl. 473. i 474. Zakona o kaznenom postupku

Okolnost da se u kaznenoj evidenciji Republike Srpske R. A. vodi kao osoba koja je suđena kod Općinskog suda u Koprivnici u predmetu K-35/81 radi kaznenog djela iz čl. 40. st. 1. ranijeg KZSRH nema nikakvog utjecaja u smislu odlučivanja o rehabilitaciji.

Pravilno je prvostupanjski sud postupio kada je odbio kao neosnovan zahtjev osuđenika R. A. kojim on traži donošenje rješenja o rehabilitaciji od strane prvostupanjskog suda, jer iz podataka kaznene evidencije, koja se vodi kod Ministarstva pravosuđa, proizlazi da se R. A. vodi kao neosuđivana osoba i zbog toga prvostupanjski sud nije mogao donijeti rješenje o rehabilitaciji. Okolnost da se u kaznenoj evidenciji Republike Srpske R. A. vodi kao osoba koja je suđena kod Općinskog suda u Koprivnici nema nikakvog utjecaja u smislu odlučivanja nadležnog suda o rehabilitaciji s obzirom da je postupak za donošenje odluke o rehabilitaciji propisan odredbama čl. 473. i čl. 474. ZKP-a u skladu s kojim odredbama je prvostupanjski sud i postupio u konkretnom predmetu. Osuđenik na temelju izvoda iz kaznene evidencije Ministarstva pravosuđa Republike Hrvatske može tražiti od nadležnog ministarstva Republike Srpske brisanje iz evidencije presude broj K-35/81 Općinskog suda u Koprivnici kojom je R. A. suđen zbog kaznenog djela iz čl. 40. st. 1. KZSRH jer je Ministarstvo pravosuđa Republike Hrvatske, očito postupajući po službenoj dužnosti, postupilo po odredbi čl. 473. ZKP-a.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kž-119/10 od 21. travnja 2010. godine

20. KAZNENI ZAKON – ODGOVORNOST PRAVNE OSOBE

čl. 5. Zakona o odgovornosti pravnih osoba za kaznena djela,

čl. 89. Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07, i 152/08

Postoji kaznenopravna odgovornost pravne osobe i u slučaju kada nije moguće utvrditi odgovornu osobu u pravnoj osobi.

U žalbi se s pravom ističe da je prvostupanjski sud pogrešno utvrdio da nema odgovorne osobe u trgovačkom društvu pa da zbog toga ne može biti odgovorna ni pravna osoba, odnosno okrivljeno trgovačko društvo. Pri tome je prvostupanjski sud zanemario odredbu čl. 5. st. 2. Zakona o odgovornosti pravnih osoba za kaznena djela na što se s pravom ukazuje u žalbi, jer prema toj odredbi pravna osoba može biti odgovorna za kazneno djelo iako postoje pravne ili stvarne zapreke za određivanje odgovornosti odgovorne osobe. U konkretnom slučaju, zbog toga što je obustavljen postupak protiv okrivljene odgovorne osobe, prvostupanjski sud uzima da nema odgovorne osobe, što je pogrešno stajalište. Naime, to je tipičan slučaj kada se pojavila stvarna zapreka za utvrđivanje odgovornosti pravne osobe, a

odustanak od kaznenog progona okrivljene odgovorne osobe ne znači da odgovorna osoba ne postoji. Prema zauzetom stajalištu sudske prakse nemogućnost identifikacije odgovorne osobe, što je upravo ovdje slučaj, ne znači da automatski otpada odgovornost pravne osobe, jer je u postupku bitno utvrditi kao bitno pitanje da li postoji pretpostavljena krivnja odgovorne osobe a ona bi se svakako u konkretnom slučaju mogla utvrditi. Nitko drugi u pravnoj osobi, nego upravo odgovorna osoba ili koja druga fizička osoba, nije imala interes naručiti robu od oštećenog trgovačkog društva i tu robu kasnije prodati i odlučiti da tu robu ne plati niti do danas, nego upravo odgovorna osoba u optuženoj pravnoj osobi. Prema tome, odgovornost pravne osobe izvodi se iz činjenice da se ovdje odgovornost odgovorne osobe mora pretpostaviti, jer je to jedino što se može zaključiti u ovom konkretnom slučaju.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kž-662/11 od 7. rujna 2011. godine

21. KAZNENI ZAKON – KAZNENU DJELO - PROTUZAKONITO PREBACIVANJE OSOBA PREKO DRŽAVNE GRANICE

čl. 177 st. 1. Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07, i 152/08

Bitan element kaznenog djela protuzakonitog prebacivanja osoba preko državne granice je koristoljublje.

Budući je provedenim dokaznim postupkom nesporno utvrđeno da je okrivljenik sudjelovao u nedozvoljenom prelasku granice dviju osoba te da za to nije od njih tražio niti primio novac, to u konkretnom slučaju nije utvrđen bitan element utuženog kaznenog djela, a to je koristoljublje.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Čakovcu, Kž-60/2011 od 25. ožujka 2011. godine

22. KAZNENI ZAKON – KAZNENO DJELO - DJEČJA PORNOGRAFIJA NA RAČUNALNOM SUSTAVU ILI MREŽI

čl. 197a. st. 2. Kaznenog zakona-Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07, i 152/08

Da bi neki sadržaj imao značaj pornografskog sadržaja u kaznenopravnom smislu, potrebno je, između ostalog, da je kao cjelina namijenjen zadovoljavanju nekog seksualnog interesa tj. poticanju seksualnog uzbuđenja drugih osoba, te da se radi o eksplicitnom prikazivanju seksualnog ponašanja na očito uvredljiv odnosno ponižavajući način.

Pravilan je zaključak suda prvog stupnja da eksplicitni oralni seksualni odnos između okrivljenika i oštećene, prikazan na fotografijama, ne predstavlja pornografski sadržaj iz razloga što fotografije nisu napravljene s ciljem zadovoljavanja seksualnog interesa drugih osoba, te iz razloga što su u vrijeme nastanka fotografija okrivljeni i

oštećena bili izvanbračni drugovi, te u prikazanom odnosu nema za njih ničeg uvredljivog odnosno ponižavajućeg, već je riječ o uobičajenom seksualnom ponašanju partnera.

Protivno tumačenju državnog odvjetnika da se uvredljiv odnosno ponižavajući način odnosi na način prikazivanja seksualnog ponašanja, a ne na samo seksualno ponašanje, sud prvog stupnja, i prema mišljenju ovog vijeća, pravilno zaključuje da se ponižavajući način treba odnositi upravo na sam sadržaj seksualnog ponašanja koji je prikazan. Drugim riječima, u predmetnom slučaju, činjenica da je optuženik zlopotrijebio snimku seksualnog odnosa sa oštećenom s namjerom da istu uvrijedi i ponizi pred učenicima i kolegama i naškodi njezinoj časti i ugledu, ne čini taj sadržaj očito uvredljiv i ponižavajući, zbog čega bi dobio značaj pornografskog sadržaja. Nadalje, da bi neki sadržaj imao značaj pornografskog sadržaja, potrebno je da je kao cjelina namijenjen zadovoljavanju nekog seksualnog interesa tj. poticanja seksualnog uzbuđenja. S obzirom da je snimka, iz koje su sačinjene fotografije eksplicitnog oralnog seksualnog odnosa optuženika i oštećene nastala daleko prije inkriminiranog razdoblja, u vrijeme kada su njih dvoje bili izvanbračni drugovi, za njihove potrebe i interese, pravilno je sud prvog stupnja zaključio da nije dokazano da bi iste kao cjelina bile namijenjene poticanju seksualnog uzbuđenja kod drugih osoba.

Zbog navedenih razloga, sadržaj predmetnih fotografija ne predstavlja pornografski sadržaj, te je temeljem čl. 354. toč. 3. ZKP pravilno optuženik oslobođen od optužbe.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-118/11 od 8. lipnja 2011. godine

23. KAZNENI ZAKON – RAZLOZI ZA ISKLJUČENJE PROTUPRAVNOSTI KOD KAZNENIH DJELA PROTIV ČASTI I UGLEDA

čl. 203. Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07 i 152/08

Prvostupanjski sud bio je dužan razmotriti mogućnost primjene odredbe čl. 203. KZ-a koja regulira razloge za isključenje protupravnosti kod kaznenog djela protiv časti i ugleda.

Članak 203. KZ-a govori o tome da nema protupravnosti kod kaznenog djela protiv časti i ugleda tako što propisuje da nema kaznenog djela kada se radi o uvredljivom sadržaju iz čl. 199. KZ-a i čl. 200. st. 1. i 2. KZ-a koje je ostvareno ili učinjeno prema drugom u znanstvenom, književnom, u umjetničkom djelu ili javnoj informaciji, u obavljanju službene dužnosti, političke ili druge javne ili društvene djelatnosti ili u novinarskom poslu, osim ako iz načina izražavanja i drugih okolnosti jasno proizlazi da se radi o ponašanju koje je imalo za cilj naškoditi nečijoj časti ili ugledu. Prvostupanjski sud je bio dužan utvrditi da li iz načina izražavanja okrivljenika i drugih okolnosti jasno proizlazi da je ponašanje okrivljenika imalo upravo samo za cilj škoditi časti i ugledu privatnog tužitelja.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kž-268/10 od 17. studenog 2010. godine

24. KAZNENI ZAKON – KAZNENO DJELO POVREDA DUŽNOSTI UZDRŽAVANJA

čl. 209. st. 1. Kaznenog zakona- Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07, i 152/08

U kaznenom postupku koji se vodi radi kaznenog djela iz čl. 209. st. 1. KZ-a kazneni sud okrivljenika može proglasiti krivim kada utvrdi da on nije postupio na temelju pravomoćne i ovršne presude kojom je obvezan na plaćanje uzdržavanja za dijete.

Prigovore o tome da li se oštećenica redovno školuje je okrivljenik trebao isticati u parničnom predmetu, a ne u kaznenom predmetu radi kaznenog djela iz čl. 209. st. 1. KZ-a. U kaznenom postupku sud utvrđuje samo da li je okrivljenik s namjerom počinio kazneno djelo povrede dužnosti uzdržavanja, koja dužnost je utvrđena parničnom presudom, odnosno da li je odbijao davanje uzdržavanja koje je obvezan plaćati prema pravomoćnoj i ovršnoj parničnoj presudi. U ovom kaznenom postupku priložena je dokumentacija iz koje proizlazi da je oštećenica redovito pohađala zanatsku školu od 1. kolovoza 2006. godine do 31. srpnja 2009. godine pa je upravo s tim datumom završilo redovno školovanje oštećenice, a to je i datum koji je činjeničnim opisom kaznenog djela određen kao datum kada je kazneno djelo dovršeno.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kž-243/11 od 23. ožujka 2011. godine

25. KAZNENI ZAKON – KAZNENA DJELO - KRAĐA

čl. 216. st. 2. Kaznenog zakona – Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07 i 152/08

Objektivno obilježje kaznenog djela krađe predstavlja vrijednost protupravno prisvojene stvari, a u slučaju kad je navedeno kazneno djelo počinjeno u ugostiteljskom objektu vrijednost otuđene robe procjenjuje se prema maloprodajnim cijenama.

Suprotno mišljenju žalitelja koji sugeriraju da je vrijednost otuđenih stvari iz ugostiteljskog objekta valjalo procjenjivati po veleprodajnim cijenama i da je s obzirom na razlike u cijenama dostavljenih od različitih veleprodajnih trgovina valjalo uzeti one cijene koje su najpovoljnije za optuženike, odnosno cijene "Konzuma" prema kojima je vrijednost otuđene robe 976,50 kn, sud prvog stupnja pravilno je zaključio da se vrijednost otuđene robe procjenjuje prema maloprodajnim cijenama i da je ona vrijednosti 3.200,00 kn kako je optuženo, a iz razloga što se vrijednost oduzete robe procjenjuje po tome koliko bi novaca optuženici morali izdvojiti iz svoje imovine da steknu stvari koje su otuđili pa bi u predmetnom slučaju, optuženici, koji nedvojbeno nisu pravne osobe ni obrtnici, otuđenu robu mogli kupiti jedino kao fizičke osobe po maloprodajnim cijenama.

Županijski sud u Varaždinu, Kž- 296/11- 4 od 8. ožujka 2011. godine

26. KAZNENI ZAKON – KAZNENO DJELO - TEŠKA KRAĐA

čl. 217. st. 1. toč. 1. u vezi čl. 216. st. 1. Kaznenog zakona – Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07 i 152/08

Bankovna kartica sa kojom se na bankomatu može podizati gotovina predstavlja zapravo „ključ“ da se dođe do novca iz bankomata, pa neovlaštena uporaba takve kartice se ima smatrati savladavanjem većih prepreka kao oblikom izvršenja kaznenog djela iz čl. 217. st. 1. toč. 1. KZ-a.

Utvrđeno je da su obojica maloljetnika ukradenu karticu bankomata koristili u četiri navrata te da su pokušali i peti puta istu iskoristiti, u čemu nisu uspjeli, jer je došlo do blokade isplate. Oni su iskazali veliku upornost i ustrajnost u inkriminiranom ponašanju. Ne može se govoriti o izvršenju kaznenog djela iz čl. 216. st. 1. KZ-a, dakle o tzv. običnoj krađi, a ne o izvršenju kaznenog djela iz čl. 217. st. 1. toč. 1. KZ-a u vezi čl. 216. st. 1. KZ-a. Neovisno o činjenici što su maloljetnici karticu bankomata uzeli iz nezaključanog automobila oštećenika, s obzirom da su istu rabili kao jednu vrstu ključa da dođu do novca iz zaključanog bankomata, isto se ima smatrati ponašanjem koje odgovara pojmu savladavanja većih prepreka, dakle pojmu koji je jedan od oblika izvršenja kaznenog djela iz čl. 217. st. 1. toč. 1. KZ-a

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kžm-18/11 od 6. travnja 2011. godine

27. KAZNENI ZAKON – KAZNENO DJELO – PROTUPRAVNA EKSPLOATACIJA RUDNOG BLAGA

čl. 261a Kaznenog zakona – Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07 i 152/08

Za ovo kazneno djelo potrebno je utvrditi namjeru okrivljenika da se neovlašteno, odnosno protivno propisima ili odlukama nadležnih državnih tijela, bavi eksploatacijom rudnog blaga.

U pravu je okrivljenik kada u svojoj žalbi tvrdi da je sud iz utvrđenog činjeničnog stanja izveo pogrešan zaključak o njegovoj krivnji te kada predlaže da ga se oslobodi od optužbe jer nije dokazano da bi on počinio kazneno djelo iz čl. 261a. st. 1. KZ-a. Tijekom prvostupanjskog postupka nije utvrđen činjenični navod iz optužbe i presude da je okrivljenik postupao u namjeri da se nepripadno okoristi. Doduše, to nije elemenat kaznenog djela iz st. 1. navedenog članka, ali je naveden u činjeničnom opisu optužbe i presude iako za takav zaključak nema uporišta u provedenim dokazima. Naime, kada bi počinitelj postupao s namjerom da stekne nepripadnu imovinsku korist tada bi rudno blago, koje je eksploatirao, zadržao za sebe, a ovdje je utvrđeno da je kamen kojeg je okrivljenik iskopao na svojim oranicama, razvezio po poljskim putevima i time zapravo napravio korist drugima, a ne sebi. U ovom postupku nije dokazano da bi se okrivljenik bavio eksploatacijom rudnog blaga i da bi pri tom postupao s namjerom da se bavi takvom eksploatacijom. U postupku je nedvojbeno utvrđeno da je okrivljenik na svojim oranicama iskopao navedenu količinu tehničkog građevnog kamena, ali sa namjerom da svoje oranice privede

poljoprivrednoj svrsi kako bi mogao koristiti poljoprivredne poticaje za obavljanje poljoprivrednih radova. Takvu obranu okrivljenika u cijelosti su potvrdili saslušani svjedoci. Iz iskaza svjedoka proizlazi da je okrivljenik zapravo čistio svoju nekretninu od kamena kako bi je priveo poljoprivrednoj svrsi. Prema tome, sve to ukazuje da kod okrivljenika nije dokazano postojanje namjere da se bavi eksploatacijom rudnog blaga protivno propisima, niti se on tim poslom bavio, a što je konstitutivni element ovog kaznenog djela.

Stoga je u pravu okrivljenik kada u žalbi ističe da je pogrešno primijenjen Kazneni zakon na utvrđeno činjenično stanje zbog čega je žalbu trebalo prihvatiti i temeljem čl. 390. ZKP-a preinačiti prvostupanjsku presudu i okrivljenika osloboditi od optužbe.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, KŽ-681/11 od 24. kolovoza 2011. godine

28. KAZNENI ZAKON – KAZNENO DJELO – IZAZIVANJE PROMETNE NESREĆE

čl. 272. st. 2. u vezi st. 1. Kaznenog zakona – Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07 i 152/08

Uključivanje pokazivača smjera na automobilu je samo najava neke buduće radnje koju želi poduzeti vozač tog automobila i uključeni pokazivači smjera ne oslobađaju vozača obveze da neposredno prije poduzimanja namjeravane radnje provjeri da li tu radnju može poduzeti bez opasnosti po ostale sudionike u prometu.

Prvostupanjski sud je utvrdio da je u trenutku poduzetog kočenja D. Š. upravljao vozilom „Opel Astra“ brzinom od 65 km/h i to vozilo se u trenutku poduzetog kočenja nalazilo cijelom širinom na lijevoj strani kolnika i bilo je dakle u fazi preticanja vozila kojim je upravljao okrivljenik. U trenutku kada je okrivljenik započeo s skretanjem na lijevu traku kolnika, D. Š. je svojim vozilom već cijelom širinom bio na lijevoj strani kolnika, dakle bio je u fazi pretjecanja vozila kojim je upravljao okrivljenik. Prema tome, prvostupanjski sud je sa sigurnošću utvrdio da je D. Š. bio u fazi preticanja vozila kojim je upravljao okrivljenik u trenutku kada je okrivljenik vozilom počeo skretati u lijevu stranu, odnosno na lijevu stranu kolnika. Što se pak tiče uključenog lijevog pokazivača smjera na vozilu okrivljenika, ta činjenica tijekom prvostupanjskog postupka nije sa sigurnošću utvrđena, ali potrebno je istaknuti da je bez obzira na to da li je okrivljenik uključio na svom vozilu lijeve pokazivače smjera ili nije, bio u obvezi temeljem odredbe čl. 43. st. 1. Zakona o sigurnosti prometa na cestama provjeriti da li može poduzeti radnju skretanja u lijevo bez opasnosti za druge sudionike u prometu, a to znači i bez opasnosti za D. Š. koji je upravljao vozilom a koje je već vršilo radnju preticanja vozila okrivljenika. Prije skretanja u lijevo okrivljenik je bio dužan sa sigurnošću utvrditi da li može započeti s skretanjem u lijevo, a to je mogao učiniti provjerom prometne situacije iza sebe, pogledom u vanjsko bočno ili unutarnje ogledalo ili pak okretanjem glave. Okrivljenik skreće u

lijevo a da uopće ne provjerava prometnu situaciju iza sebe, odnosno ne provjerava da li ga već pretječe neko drugo vozilo.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, KŽ-189/10 od 07. srpnja 2010. godine

29. KAZNENI ZAKON - KAZNENO DJELO IZAZIVANJA PROMETNE NESREĆE, UZROČNA VEZA RADNJE I POSLJEDICE

čl. 272 st. 4. u vezi st. 2. i st. 1. Kaznenog zakona – Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07 i 152/08

Svako ljudsko djelovanje (radnja) je suuzrok nastupjele posljedice (posljedica) ako se ne može isključiti a da se time ne dovede u pitanje nastupanje posljedice, bez obzira koliko je to ljudsko djelovanje doprinijelo nastupu posljedice i bez obzira da li je to ljudsko djelovanje neposredni uzrok posljedice.

Pogrešno je utvrđenje suda prvog stupnja da je za postojanje uzročne veze između propusta I optuženika, sudionika prometne nesreće, koji se sastoji u nepoduzimanju radnji obilježavanja lica mjesta prometne nesreće u svrhu otklanjanja novih opasnosti na mjestu prometne nesreće uključivši i opasnost pregaženja K.L. koja je ostala ležati na kolniku nakon što ju je sa svojim vozilom oborio na kolnik, i smrti K. L. potrebno utvrditi da bi do te smrtne posljedice došlo samo uslijed inkriminiranog propusta I optuženika, bez pregaženja K. L. od strane vozila kojim je upravljala II optužena.

Prema u sudskoj praksi prihvaćenoj teoriji uzročne ekvivalencije svaki uvjet u smislu ljudskog djelovanja je suuzrok nastupjele posljedice, ako se to ljudsko djelovanje ne može isključiti a da se time ne dovede u pitanje nastupanje posljedice, bez obzira koliko je to ljudsko djelovanje doprinijelo nastupu posljedice i bez obzira koliko je to ljudsko djelovanje udaljeno od posljedice tj. bez obzira da li je to ljudsko djelovanje neposredni uzrok posljedice. Sva takva ljudska djelovanja kao suuzroci nastupjele posljedice su istog kauzalnog značenja, ti suuzroci su ekvivalenti jer su nužni za nastupanje posljedice, a bez obzira da li su više ili manje udaljeni u kauzalnom lancu od zabranjene posljedice i bez obzira da li su više ili manje djelotvorni u nastupu zabranjene posljedice.

Primjenjujući navedenu teoriju uzročne ekvivalencije na konkretni slučaj, propust I optuženika ne bi bio u uzročnoj vezi sa nastupanjem zabranjene posljedice tj. sa smrću K. L. tek pod uvjetom kada bi se moglo zaključiti da bi do smrti navedene došlo i bez inkriminiranog propusta I optuženika, samo na temelju inkriminirane vožnje II optužene.

S obzirom da se ne može zaključiti da bi do pregaženja K.L. od strane vozila II optužene došlo i da nema inkriminiranog propusta I optuženika, pogrešan je zaključak suda prvog stupnja da propust I optuženika nije u uzročnoj vezi sa smrću K.L.

Županijski sud u Varaždinu, KŽ-109/07 od 6. studenog 2007. godine

30. KAZNENI ZAKON – KAZNENO DJELO – KRIVOTVORENJE NOVCA

čl. 274. st. 1. Kaznenog zakona – Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07 i 152/08

Da bi se moglo raditi o kaznenom djelu iz čl. 274. st. 1. KZ-a lažni novac, koji je stavljen u opticaj kao pravi, treba biti izrađen tako da se ne može prilikom pokušaja stavljanja u opticaj uočiti da je krivotvoren.

Kaznena odgovornost okrivljenika u konkretnom slučaju ovisi o činjenici da li su oštećenici primljene krivotvorene novčanice mogli odmah prepoznati kao lažni novac. U tom pravcu saslušani svjedoci naveli su da su po izgledu utvrdili da je novčanica u iznosu od 200,00 kn krivotvorina, jedan svjedok je govorio o tome da je odmah uočila da je druga smotana novčanica od 200,00 kn izrađena na običnom papiru a jedna svjedokinja je iskazala da je jedna novčanica od 200,00 kn bila presavijena te da je odmah po opipu uočila da papir nije odgovarajući pa kada je istu otvorila primijetila je da izgleda „kao da su je djeca crtala“. Sve ovo ukazuje da se radi o kaznenom djelu prijevare i to sitnom djelu prijevare iz čl. 224. st. 5. KZ-a jer proizlazi da ovako upotrijebljene četiri novčanice ne prelaze iznos od 1.000,00 kn.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kž-534/11 od 21. rujna 2011. godine

31. KAZNENI ZAKON – KAZNENO DJELO- DAVANJE LAŽNOG ISKAZA

čl. 303. st. 1. Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00,129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06

Izjave koje osobe iz čl. 192. st. 2. Zakona o nasljeđivanju daju matičaru prilikom sastavljanja smrtovnice ne predstavljaju svjedočki iskaz, s obzirom da se te osobe ne pozivaju i ne ispituju kao svjedoci u upravnom postupku, niti smrtovnica predstavlja upravni akt kojim bi se rješavalo o upravnim stvarima i koji bi bio donesen po pravilima upravnog postupka, zbog čega takve izjave ne sadrže obilježja kaznenog djela davanja lažnog iskaza iz čl. 303 st. 1. KZ, niti bilo kojeg drugog kaznenog djela.

Prema Zakonu o nasljeđivanju (NN 163/03; dalje ZN) sastavljanje smrtovnice predstavlja radnju koja prethodi ostavinskom postupku. Prema čl. 192. ZN smrtovnicu sastavlja matičar na temelju podataka iz matice umrlih, u kom dijelu smrtovnica ima dokaznu snagu javne isprave, te na temelju podataka dobivenih od srodnika umrlih, od osoba s kojima je umrli živio te od drugih osoba koje ih mogu pružiti, u kom dijelu smrtovnica nema dokaznu snagu javne isprave, koji potonji podaci se između ostalog odnose i na rodoslovlje, za što se tereti optužena B.K. Sastavljanje smrtovnice pri tom ne predstavlja upravnu stvar, niti matičar prilikom sastavljanja smrtovnice postupuje po pravilima kojima se uređuje upravni postupak. Naime, prema čl. 1. Zakona o općem upravnom postupku u upravnim postupcima rješava se o upravnim stvarima, a prema čl. 2. istog Zakona upravna stvar smatra se svaka stvar u kojoj javnopravno tijelo u upravnom postupku rješava o pravima, obvezama ili pravnim interesima stranaka neposredno primjenjujući zakone, druge propise i opće akte kojima se uređuje odgovarajuće upravno područje, dok je sastavljanje smrtovnice

regulirano Zakonom o nasljeđivanju, a smrtovnica predstavlja ispravu povodom koje se po službenoj dužnosti pokreće ostavinski postupak, s time da u pogledu dijela podataka, koji se unose u smrtovnicu iz matice umrlih, ima dokaznu snagu javne isprave, dok u pogledu ostalih podataka, kao što su inkriminirajući, u odnosu na rodoslovlje, nema takvu dokaznu snagu, već se ti podaci unose u smrtovnicu samo ako matičar s istima raspolaže, a prikuplja ih od osoba navedenih u čl. 192. st. 2. ZN. Dakle, s obzirom da smrtovnica ne predstavlja upravni akt kojim bi se rješavalo o upravnim stvarima koji bi bio donesen po pravilima upravnog postupka, a osobe iz čl. 192. st. 2. ZN, od kojih matičar dobiva podatke za sastavljanje smrtovnice, se ne pozivaju kao svjedoci niti se ispituju kao svjedoci po odgovarajućim pravilima upravnog postupka, njihova izjava koju daju matičaru prilikom sastavljanja smrtovnice, između ostalog i u svezi rodoslovlja za što se tereti optužena B.K., ne može se smatrati svjedočkim iskazom, zbog čega se tom izjavom ne mogu ostvariti obilježja kaznenog djela iz čl. 303. st. 1. KZ, niti bilo kojeg drugog kaznenog djela.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-328/09- 4 od 10. studenog 2009. godine

32. KAZNENI ZAKON – KAZNENO DJELO – IZIGRAVANJE ZABRANE IZ SIGURNOSNIH MJERA I PRAVNIH POSLJEDICA OSUDE

čl. 308 st. 2. Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07 i 152/08

Činjenica da je okrivljenik u kraćem vremenskom razdoblju drugi puta osuđen zbog kaznenog djela izigravanja zabrane iz sigurnosnih mjera i pravnih posljedica osude iz čl. 308 st. 2 KZ ne mora nužno rezultirati izricanjem bezuvjetne kazne zatvora.

Sud prvog stupnja je ispravno postupio kada je u konkretnom slučaju u odnosu na okrivljenika odlučio primijeniti mjeru zamjene kazne zatvora radom za opće dobro. Činjenica da je okrivljenik u kraćem vremenskom razdoblju drugi puta osuđen zbog kaznenog djela izigravanja zabrane iz sigurnosnih mjera i pravnih posljedica osude iz čl. 308 st. 2 KZ ne mora nužno rezultirati izricanjem bezuvjetne kazne zatvora. Valja pri tome povesti računa o prirodi i vrsti počinjenog kaznenog djela. Ovdje se radi o lakšem prometnom deliktu koji je do 1. siječnja 2009. godine imao značaj prekršaja, pa je očito i ovakvo počinjenje kaznenog djela iz naprijed naznačene zakonske odredbe više produkt okrivljenikove nepromišljenosti i olakog shvaćanja posljedica takvog svog nedopuštenog čina. U tom kontekstu pak treba okrivljeniku pružiti šansu da pokaže kako je uistinu ispravio svoj pogrešan odnos spram prometnih delikata i razvio odgovorno društveno ponašanje, pri čemu se upravo primjena mjera rada za opće dobro na slobodi ukazuje kao najprikladnija.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Čakovcu, Kž-175/2011 od 15. travnja 2011. godine

33. KAZNENI ZAKON – KAZNENO DJELO KRIVOTVORENJA SLUŽBENE ISPRAVE

čl. 312 . st. 1. i 2. Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06,110/07 i 152/08

Fotokopija originalne poslovne isprave također predstavlja poslovnu ispravu, bez obzira što je riječ o fotokopiji, zbog čega se krivotvorenjem fotokopije originalne poslovne isprave može ostvariti kazneno djelo krivotvorenja službene isprave

Unošenjem neistinitih podataka u fotokopiju poslovne isprave, te uporabom takve neistinite poslovne isprave u poslovanju kao da je istinita, od strane odgovorne osobe, ostvaruju se zakonska obilježja kaznenog djela krivotvorenja službene isprave iz čl. 312. st. 1. i st. 2. KZ, bez obzira što je riječ o fotokopiji a ne originalu poslovne isprave. Stoga su optuženici kao odgovorne osobe unošenjem neistinitih podataka o kupcu brašna u fotokopije predmetnih računa, te kasnijim knjiženjem takvih računa u računovodstvu unijeli neistinite podatke u poslovnu ispravu, te takvu neistinitu poslovnu ispravu uporabili u poslovanju, na koji način su ostvarili obilježja predmetnog kaznenog djela iz čl. 312. st. 1. i st. 2. KZ.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-78/09-4 od 17. ožujka 2009.godine

34. KAZNENI ZAKON – KAZNENO DJELO – NAPAD NA SLUŽBENU OSOBU

čl. 318. st.1. i 3. Kaznenog zakona – Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07 i 152/08

Objekt zaštite kod kaznenog djela iz čl. 318. st. 1. KZ-a je službena osoba, ali samo onda kada obavlja službene poslove, odnosno službenu radnju iz svoje nadležnosti.

Iz obrazloženja prvostupanjskog suda nije jasno da li je okrivljenik počinio kazneno djelo samo zbog toga što se, zbog privatne stvari, sukobio s D. J. ili je kazneno djelo počinio zbog toga što je došao u sukob s D. J. u trenutku kada je D. J., kao djelatnik policije, poduzimao neku službenu radnju. Uopće se u obrazloženju prvostupanjske presude ne navodi kakvu je to službenu radnju iz svoje nadležnosti obavljao D. J. prema okrivljeniku ili prema nekoj drugoj osobi, a da bi onda u toj radnji bio ometan od strane okrivljenika pa čak i fizički napadnut.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kž-472/09 od 07. travnja 2010. godine

35. KAZNENI ZAKON - KAZNENO DJELO – ŠIRENJE LAŽNIH I UZNEMIRUJUĆIH GLASINA

čl. 322 st. 1. Kaznenog zakona – Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07 i 152/08

Kada iz nesporno utvrđenog ponašanja okrivljenika ne proizlazi postojanje znanja, a niti svijesti o tome da su tvrdnje iznesene u novinskom članku lažne, uz činjenicu da je prvostupanjski sud potpuno i pravilno obrazložio i nepostojanje drugog i trećeg elementa kaznenog djela iz čl. 322. st. 1. KZ-a, pravilno je donijeta oslobađajuća presuda.

Za kazneno djelo širenja lažnih i uznemirujućih glasina bitna su tri elementa. Prvi elemenat je iznošenje, pronošnje ili širenje glasina za koje određena osoba zna da su lažne. Drugi elemenat je cilj da se takvim radnjama izazove uznemirenje, a treći elemenat je da uznemirenje nastane kod većeg broja ljudi. Prvostupanjski sud je potpuno i pravilno obrazložio nepostojanje drugog i trećeg elementa kaznenog djela iz čl. 322. st. 1. KZ-a, a to je postupanje s ciljem da se objavljivanjem spornog članka izazove uznemirenje većeg broja ljudi i da takvo uznemirenje i nastane. Tijekom postupka je utvrđeno da u ponašanju okrivljenika nije dokazano da bi oni znali da su njihovi navodi lažni jer su imali opravdanog razloga povjerovati u istinitost svojih navoda.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kž-252/10 od 01. rujna 2010. godine

36. KAZNENI ZAKON – KAZNENO DJELO – NEDOZVOLJENO POSJEDOVANJE ORUŽJA I EKSPLOZIVNIH TVARI

čl. 335. st. 1. Kaznenog zakona– Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07 i 152/08

Navođenje da je u konkretnom slučaju riječ o automatskoj pušci nepoznate marke serijskog broja AL5017 dovoljno je jer je iz navedenih podataka određivo o kojem se oružju radi.

Žalitelj smatra da je navođenje kako je okrivljenik držao automatsku pušku nepoznate marke serijskog broja AL5017 preopćenit opis konkretnog oružja, međutim takav opis oružja je dovoljan iz razloga jer je određivo o kojem se oružju radi. U konkretnom predmetu presudna je činjenica da je riječ o automatskom vatrenom oružju koje je okrivljenik neovlašteno posjedovao, budući posjedovanje takvog oružja građanima nije dozvoljeno, odnosno isto je suprotno čl. 7. u vezi s čl. 6. Zakona o oružju (Narodne novine broj 63/07 i 146/08).

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Čakovcu, Kž-599/2011 od dana 22. srpnja 2011. godine

37. KAZNENI ZAKON – KAZNENO DJELO – NESAVJESTAN RAD U SLUŽBI

čl. 339. Kaznenog zakona – Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07 i 152/08

U situaciji kada okrivljenik, kao načelnik općine, planira sredstva i osigura ih na drugi način, ne može se govoriti da investiciju izgradnje sportske dvorane okrivljenik nije započeo bez vjerojatnosti da će sredstva biti osigurana.

S pravom se u žalbi okrivljenika ističe da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo kada je nakon utvrđenog činjeničnog stanja okrivljenika proglasio krivim zbog kaznenog djela nesavjesnog rada u službi iz čl. 339. KZ-a, jer po mišljenju ovog suda to djelo nije dokazano. Osnovano se u žalbi navodi da i prema tadašnjem čl. 14. Zakona o javnoj nabavi, koji zakon je bio na snazi u inkriminirano vrijeme, nema elementa koji bi upućivali na zaključak da je okrivljenik nesavjesno radio u službi. Naprotiv, treba zaključiti upravo suprotno jer je okrivljenik i planirao sredstva i osigurao ih na drugi način pa dakle investiciju izgradnje sportske dvorane okrivljenik nije započeo bez vjerojatnosti da će sredstva biti osigurana. To što se u optužbi inzistira na tome da čl. 14. Zakona o javnoj nabavi, koji je vrijedio u to vrijeme, traži da sva sredstva budu osigurana prije postupka javne nabave, nije prihvatljivo i to je preusko tumačenje tadašnje odredbe, a što je konačno i utvrđeno izmjenama zakona, jer sadašnji Zakon o javnoj nabavi, koji se promijenio već u vrijeme suđenja, je izostavio obvezu unaprijed osiguranih sredstava što samo ukazuje na intenciju zakonodavca iz koje proizlazi da je bitno da sredstva budu planirana i da postoji plan na koji način će se sredstva osigurati. U konkretnom slučaju sve je to okrivljenik imao, čak i garanciju županije i jamstvo Vlade RH. Sve to ukazuje da u ponašanju okrivljenika nema elementa nesavjesnog rada u službi jer se to djelo može počinuti očiglednim kršenjem zakona i očiglednim nesavjesnim postupanjem što ovdje u konkretnom slučaju nije dokazano.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, KŽ-177/10 od 07. srpnja 2010. godine

38. KAZNENI ZAKON - KAZNENO DJELO – PRIJEVARA U SLUŽBI

čl. 344 st. 1. Kaznenog zakona – Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07 i 152/08

Zakonski pojam „u obavljanju službe“ valja shvatiti u smislu da radnje, u obavljanju službe“ obuhvaćaju i postupke koji su u vezi sa službenim radnjama tj. postupke koji nisu dio same službene radnje, te ne predstavljaju vršenje službe, ali su povezane sa službenim radnjama odnosno povezane su sa vršenjem službe.

Za postojanje kaznenog djela prijevare u službi iz čl. 344. st. 1. KZ potrebno je da službena ili odgovorna osoba poduzme radnju počinjenja kaznenog djela (dovođenje u zabludu ovlaštene osobe da izvrši protuzakonitu isplatu) u obavljanju službe.

U predmetnom slučaju optuženik se tereti da je kazneno djelo prijevare u službi iz čl. 344. st. 1. KZ počinio na način da je kao zaposlenik oštećenika na radnom

mjestu instruktora prometa, radeći sa srednjom stručnom spremom, s ciljem da se nepripadno okoristi sklopio sa oštećenikom novi ugovor o radu za radno mjesto koordinatora IST-a, za koje je propisana visoka stručna sprema, pri čemu je lažnim prikazivanjem činjenica (predočivši lažnu dokumentaciju o stjecanju stručne spreme VI stupnja stručnog naziva inženjera željezničkog prometa) ovlaštenu osobu oštećenika doveo u zabludu s posljedicom da mu je izvršena protuzakonita isplata uvećanog osobnog dohotka. Sud prvog stupnja pogrešno je optuženika oslobodio od optužbe s obrazloženjem da radnju počinjenja kaznenog djela prijevare u službi nije počinio u obavljanju službe kao odgovorna osoba. Naime, optuženik je prilikom sklapanja ugovora o radu za radno mjesto koordinatora IST-a radnju počinjenja kaznenog djela prijevare u službi za koju se tereti (dovođenje u zabludu ovlaštene osobe oštećenika da posjeduje VI stupanj stručne spreme) počinio kao zaposlenik oštećenika na radnom mjestu instruktora prometa, na kojem radnom mjestu je imao svojstvo odgovorne osobe, dakle počinio ju je kao odgovorna osoba i to u obavljanju službe (uzimajući u obzir gore iznijeto mišljenje ovog suda u svezi zakonskog pojma „u obavljanju službe“), jer kad ne bi postupao kao zaposlenik oštećenika na radnom mjestu instruktora prometa, tada ne bi ni mogao sklopiti predmetni ugovor o radu bez obzira na lažnu dokumentaciju koju je predočio, s obzirom da prema čl. 55. Pravilnika o organizaciji HŽ Hrvatske željeznice d.o.o postoji mogućnost zasnivanja radnog odnosa s zaposlenikom koji ima jedan stupanj nižu stručnu sprema od spreme potrebne za određeno radno mjesto, iz čega slijedi da optuženik koji je imao srednju stručnu sprema u slučaju da nije bio zaposlenik oštećenika, ne bi ni mogao sklopiti ugovor o radu za radno mjesto koordinatora IST-a za koji je propisana visoka stručna sprema.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-34/09-4 od 10. veljače 2009. godine

KAZNENI POSTUPAK

1. KAZNENI POSTUPAK - USKRATA PRAVA

čl. 10. st. 3. Zakona o kaznenom postupku Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Na temelju čl. 10. st. 3. ZKP sud može rješenjem uskratiti pravo na određenu radnju kojom se ostvaruje određeno pravo, a ne može uskratiti samo pravo.

Sud prvog stupnja pravilno je zaključio da su optuženikove radnje podnošenja zahtjeva za izuzeće od 1. ožujka 2010. godine i 3. ožujka 2010. godine očigledno usmjerene na odugovlačenje postupka, poduzete s ciljem kako bi se ponovno ishodila odgoda glavne rasprave, zbog čega iste predstavljaju zlouporabu prava zahtijevati izuzeće sudaca odnosno državnih odvjetnika i njihovih zamjenika koji postupaju u predmetu, a s obzirom da je optuženik opetovano podnosio zahtjeve za izuzeće uređujućeg suca (tri puta), zamjenika ODO koji zastupa optužbu, ODO i predsjednika Općinskog i Županijskog suda u Varaždinu koji odlučuju o zahtjevima za izuzeće suca odnosno zamjenika, uvijek iz zakonske osnove iz čl. 36. st. 2. ZKP, pri čemu svaki put ističe novu okolnost kojom opravdava zakonsku osnovu za izuzeće, koji zahtjevi su odbijeni, time da zahtjeve podnosi neposredno prije početka zakazanih glavnih rasprava, zbog čega su glavne rasprave morale biti odgođene, da bi dana 1. ožujka 2010. godine i 3. ožujka 2010. godine, također prije početka glavne rasprave, ponovno podnio zahtjev za izuzeće uređujućeg raspravnog suca, predsjednika Općinskog i Županijskog suda u Varaždinu, Općinskog državnog odvjetnika i njegovog zamjenika, osoba čije je izuzeće već ranije tražio, ponovno iz zakonske osnove iz čl. 36. st. 2. ZKP.

Međutim, na pravilno utvrđenje da je optuženikovo podnošenje zahtjeva za izuzeće očigledno usmjereno na odugovlačenje postupka, zbog čega predstavlja zlouporabu prava tražiti izuzeće, sud prvog stupnja je u pobijanom rješenju nepravilno primijenio odredbu iz čl. 10. st. 3. ZKP, na koji način je počinio relativno bitnu povredu iz čl. 367. st. 3. ZKP, jer je pobijanim rješenjem optuženiku uskratio pravo tražiti izuzeće u ovom kaznenom predmetu, kako svih sudaca odnosno sudaca porotnika koji bi postupali u predmetu, tako i svih državnih odvjetnika, njihovih zamjenika, zapisničara, tumača, stručnih osoba i vještaka, koji bi postupali u predmetu, dakle, optuženiku je uskraćeno pravo tražiti izuzeće, a ne pravo na određenu radnju kojom se ostvaruje pravo tražiti izuzeće, dok na temelju čl. 10. st. 3. ZKP sud može rješenjem uskratiti pravo na određenu radnju kojom se ostvaruje samo pravo, a ne može uskratiti samo pravo.

S obzirom da je sud prvog stupnja pravilno zaključio da optuženikovi zahtjevi za izuzeće od 1. ožujka 2010. godine i 3. ožujka 2010. godine predstavljaju radnju očigledno usmjerenu na odugovlačenje postupka i zlouporabu prava tražiti izuzeće, valjalo je djelomično prihvatiti žalbu optuženika te preinačiti pobijano rješenje na način da je optuženiku uskraćeno pravo da traži izuzeće osoba koje je naveo u svom zahtjevu, odnosno valjalo mu je uskratiti pravo na određenu radnju koju je poduzeo, dok je u preostalom djelu žalbu optuženika valjalo odbiti kao neosnovanu.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-74/10-7 od 23. ožujka 2010. godine

2. KAZNENI POSTUPAK – PRESUĐENA STVAR

čl. 11. Zakona o kaznenom postupku – Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Ne radi se o presuđenoj stvari kada je prekršajni sud proglasio krivim okrivljenika za događaj koji je samo dio činjeničnog opisa kaznenog djela koje se okrivljeniku stavlja na teret.

Nije osnovana žalba okrivljenika u kojoj okrivljenik ističe prigovor presuđene stvari i traži odbijajuću presudu pozivajući se na presudu prekršajnog suda, jer se navodno radi o istom događaju. Naime, uvidom u presudu prekršajnog suda koju je prvostupanjski sud pribavio, vidljivo je da je prekršajni sud presudio okrivljenika za događaj koji se dogodio dana 02. studenog 2009. godine te je činjenični opisa prekršaja zbog kojeg je suđen različit od činjeničnog opisa kaznenog djela u ovom predmetu. Naime, u kaznenom spisu obuhvaćen je period od desetak dana u kojem se opisuje nasilničko ponašanje okrivljenika koji činjenični opis doduše obuhvaća i događaj od 02. studenog 2009. godine, ali samo djelomično i ne predstavlja bit počinjenog kaznenog djela koje se odvijalo uzastopce u duljem vremenskom razdoblju.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kž-160/10 od 26. svibnja 2010. godine

3. KAZNENI POSTUPAK – PRESUĐENA STVAR

čl. 11. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

U odredbi čl. 11. ZKP-a ne pravi se razlika između prekršajnih djela ili kaznenih djela ili prekršajne pravomoćne sudske odluke i kaznene pravomoćne sudske odluke.

Prekršajni sudovi u Republici Hrvatskoj nisu administrativna tijela, nego sudovi pa kad je prekršajni sud u konkretnom slučaju donio pravomoćnu presudu u vezi ponašanja okrivljenika od 29. rujna 2008. godine, onda se radi o presuđenoj stvari, kako je to pravilno obrazložio prvostupanjski sud. Pravilno je postupio prvostupanjski sud kada je iz izreke presude ispustio inkriminirani događaj od 29. rujna 2008. godine

jer je za radnje od 29. rujna 2008. godine okrivljenik kažnjen po prekršajnom sudu, a te radnje su identične opisanim radnjama iz podnijetog optužnog prijedloga općinskog državnog odvjetništva. U protivnom prvostupanjski sud bi povrijedio kazneni zakon jer se za događaj od 29. rujna 2008. godine radi o presuđenoj stvari (čl. 368. st. 3. ZKP-a).

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kž-247/10 od 25. kolovoza 2010. godine

4. KAZNENI POSTUPAK – PRESUĐENA STVAR

čl. 11. Zakona o kaznenom postupku – Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Carinski prekršaj iz čl. 241. st. 1. toč. 12. Carinskog zakona ima istu prirodu i narav kao kazneno djelo iz čl. 286. KZ, iz razloga što se oba djela (carinski prekršaj i kazneno djelo) ostvaruju u biti istim postupanjem, tj. davanjem lažnih podataka o činjenicama koje su od utjecaja za utvrđenje iznosa obveze s osnova propisanog poreza tj. carinskog duga, te su oba djela sankcionirana kaznom, carinski prekršaj novčanom kaznom u propisanom rasponu, a kazneno djelo kaznom zatvora od 6 mjeseci do 5 godina, pri čemu različitost kazni po vrsti ničim nije od utjecaja na značaj carinskog prekršaja kao kaznene stvari. S obzirom da se radi o bitno istom činjeničnom supstratu, za koji je optužena carinskim prekršajnim rješenjem pravomoćno proglašena krivom, te koji joj se stavlja na teret u optužnom aktu, radi se o presuđenoj stvari.

Nije u pravu državni odvjetnik kada presudu suda prvog stupanja pobija zbog povrede kaznenog zakona s tvrdnjom da carinski prekršaj nema značaj kaznene stvari. Naime, predmetnim carinskim prekršajem sankcionirano je postupanje koje ima za cilj manje plaćanje carinskog duga koji se odnosi i na propisane poreze prilikom uvoza robe, s time da je sankcionirano postupanje koje se odnosi na netočno i nepotpuno navođenje podataka u carinskoj deklaraciji o robi koja se uvozi. Za navedeni carinski prekršaj, prema zakonu koji je primijenjen u carinskom rješenju od 21. siječnja 2008. god. broj P. 680/07, za fizičku osobu propisana je novčana kazna u iznosu od 1.000,00-100.000,00 kn. Kaznenim djelom iz čl. 286. Kz za koje je protiv optužene pobijanom presudom temeljem čl. 353. toč. 5. ZKP odbijena optužba sankcionira se postupanje čiji je cilj izbjegavanje plaćanja poreza, doprinosa mirovinskog i zdravstvenog osiguranja, te drugih propisanih doprinosa ili davanja, s time da se sankcionira, između ostalog, postupanje koje se sastoji u davanju lažnih podataka o činjenicama koje su od utjecaja za utvrđivanje iznosa obveza s ranije navedenih osnova. Analizirajući prirodu i narav citiranog carinskog prekršaja, a u komparaciji sa prirodom i naravi kaznenog djela iz čl. 286. KZ, zaključuje se da se u oba slučaja sankcionira postupanje kojim se državnom proračunu uskraćuju sredstva s osnova propisanih poreza, na što se odnose i porezi koji se plaćaju prilikom uvoza robe, zbog čega ulaze u carinska davanja, dakle, oba djela se u biti ostvaruju istim postupanjem, a riječ je o davanju lažnih podataka o činjenicama koje su od utjecaja za utvrđenje iznosa obveze s osnova propisanog poreza tj. carinskog duga, te su oba djela sankcionirana kaznom, carinski prekršaj novčanom kaznom u navedenom

rasponu, a kazneno djelo kaznom zatvora od 6 mjeseci do 5 godina, pri čemu različitost kazni po vrsti ničim ne utječe na značaj carinskog prekršaja kao kaznene stvari.

Nadalje, u predmetnom slučaju, pravomoćnim carinskim prekršajnim rješenjem optužena je proglašena krivom da je prilikom uvoza vozila iz izreke pobijane presude u jedinstvenoj carinskoj deklaraciji neistinito navela carinsku vrijednost vozila, priloživši račun lažnog sadržaja, koji račun je trebao i opravdati u carinskoj deklaraciji neistinito navedenu carinsku vrijednost vozila, temeljem čega je manje obračunat i plaćen carinski dug u iznosu koji je identičan iznosu iz izreke pobijane presude. U predmetnoj optužnici optužena se teretila da je u cilju stjecanja nepripadne imovinske koristi neplaćanjem punog iznosa carinskih i poreznih davanja, pri uvozu vozila carinskim tijelima priložila lažni račun temeljem kojeg je izrađena uvozna carinska deklaracija koja je ovjerena od strane carinskog službenika, na osnovi čega je obračunat manji carinski dug u iznosu identičnom iznosu iz carinskog rješenja, za koji iznos je oštećen državni proračun. Analizirajući činjenični supstrat za koji je optužena proglašena krivom carinskim prekršajnim rješenjem, te činjenični supstrat koji joj je stavljen na teret u optužnom aktu, vidljivo je da se radi o bitno istom činjeničnom supstratu jer je u oba činjenična supstrata riječ o navođenju neistinitih podataka o carinskoj vrijednosti vozila u jedinstvenoj carinskoj deklaraciji na temelju priloženog računa, na osnovi čega je manje obračunato i plaćeno carinsko davanje, te je na taj način u visini manje obračunatog i plaćenog carinskog davanja oštećen državni proračun jer su mu uskraćena sredstva koja mu pripadaju, radi čega postoji identitet djela. Činjenica da je optužena radnjama za koje je u carinskom prekršajnom postupku pravomoćno proglašena krivom ostvarila obilježje više kaznenih djela za koje se tereti u optužnom aktu (čl. 286. i čl. 315. st. 1. KZ), pri čemu kaznena djela stoje u međusobnom odnosu sredstva i cilja, nema nikakav utjecaj na pravilnost zaključka o postojanju identiteta djela s obzirom da su radnje u biti identične i nedvojbeno se radi o istim događajima. Slijedom navedenog, sud prvog stupnja pravilno je zaključio da je optužena za kaznena djela iz čl. 286. i čl. 315. st. 1. KZ, za koje se tereti optužnim aktom, već pravomoćno osuđena carinskim prekršajnim rješenjem, jer djelo za koje je proglašena krivom carinskim prekršajnim rješenjem ima značaj kaznene stvari i radi se o istom djelu kao i predmetna kaznena djela, sukladno čl. 4. Protokola broj 7 uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, zbog čega je osnovano odbio optužbu protiv optužene temeljem čl. 353. toč. 5. ZKP.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-705/11 od 30. kolovoza 2011. godine

5. KAZNENI POSTUPAK – PRESUĐENA STVAR

čl. 11. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Kada su okrivljenici u prekršajnom postupku odustali od podnijete žalbe dopisom koji su dostavili Visokom prekršajnom sudu RH, taj sud nije mogao „zastati“ s odlučivanjem o žalbi okrivljenika u prekršajnom postupku, već je trebalo rješenjem odbaciti žalbu kao nedopuštenu.

Presudu kojom se protiv okrivljenika optužba odbija, prvostupanjski sud je donio zbog toga što smatra da se radi o presuđenoj stvari jer su okrivljenici za identičan činjenični opis, koji im je stavljen na teret optužnicom, proglašeni krivim nakon provedenog prekršajnog postupka kod Odjela za prekršajni postupak Porezne uprave – Područnog ureda u K. Rješenjem o prekršaju Odjela za prekršajni postupak Porezne uprave – Područnog ureda u Koprivnici od 30. lipnja 2009. godine okrivljenici M. B. i TD „S.“ d.o.o. proglašeni su krivima, i to okrivljenik M. B. kao odgovorna osoba poreznog obveznika a TD „S.“ d.o.o. kao porezni obveznik poreza na dodanu vrijednost, jer nisu obračunali porez na dodanu vrijednost u razdoblju od 01. siječnja 2004. godine do 08. prosinca 2004. godine u iznosu od 650.005,35 kn i to na taj način da su prodavali tekstilnu robu ispod tržišnih cijena, odnosno po manjim cijenama od cijena koje je procjenom kod uvoza utvrdila Ispostava Carinske uprave u K., dakle da su prodavali robu bez vjerodostojne dokumentacije o prodaji te da su time postupili protivno odredbi čl. 17. Zakona o porezu na dodanu vrijednost i počinili prekršaj kažnjiv po čl. 29. st. 1. toč. 5. i st. 2. istog zakona. Zbog počinjenog prekršaja okrivljenicima je izrečena novčana kazna. Optužnicom ODO-a okrivljenicima je stavljeno na teret da su u namjeri pribavljanja materijalne dobiti umanjili osnovicu poreza na dodanu vrijednost znajući da će time trgovačkom društvu „S.“ d.o.o. pribaviti nepripadnu materijalnu dobit pa da nije obračunat porez na dodanu vrijednost u iznosu od 650.005,35 kn i da je za taj iznos okrivljeno trgovačko društvo „S.“ steklo nepripadnu materijalnu dobit a za isti iznos je oštećen državni proračun Republike Hrvatske. Kada se dakle cijene činjenični opisi optužnice općinskog državnog odvjetništva i donijetog rješenja o prekršaju, jasno je da se u oba činjenična opisa okrivljenicima stavlja na teret da su u vremenskom razdoblju od 01. siječnja 2004. godine do 08. prosinca 2004. godine postupali tako da su umanjili osnovicu poreza na dodanu vrijednost pa nije obračunat porez na dodanu vrijednost u iznosu od 650.005,35 kn i očito je za taj iznos oštećen državni proračun. U žalbi ODO-a u K. ne osporava se pravilnost zaključka prvostupanjskog suda da se radi o identičnim činjeničnim opisima optužnice i rješenja o prekršaju, međutim u žalbi se ističe da rješenje o prekršaju nije pravomoćno, pa da se iz tog razloga ne može primijeniti odredba čl. 11. st. 1. ZKP-a. Međutim, kao što je navedeno, prekršajno rješenje donijeto je 30. lipnja 2009. godine Protiv tog rješenja okrivljenici iz prekršajnog postupka uložili su žalbu, ali su 01. rujna 2010. godine pismenim podneskom odustali od podnijetih žalbi (list 88). Presuda u kaznenom predmetu u kojem je odbijena optužba protiv okrivljenika donijeta je 20. rujna 2010. godine Po mišljenju ovog suda, prvostupanjska presuda donijeta je u trenutku kada više ne egzistira žalba okrivljenika iz prekršajnog postupka na rješenje o prekršaju, a ako žalbe nema onda je prekršajno rješenje pravomoćno i to rješenje je postalo pravomoćno prije donošenja prvostupanjske presude u kaznenom predmetu. Nije od nikakvog značaja dopis Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske (list 101) u kojem je navedeno da rješenje o prekršaju nije postalo pravomoćno jer se „zastalo“ s odlučivanjem o žalbi okrivljenika iz prekršajnog postupka. Kako su okrivljenici u prekršajnom postupku odustali od podnijete žalbe, nema se više o čemu odlučivati, a od žalbe su odustali 01. rujna 2010. godine podneskom koji je taj dan i zaprimljen na Visokom prekršajnom sudu Republike Hrvatske u Zagrebu. Navedeni sud je mogao samo konstatirati da je zaprimljen odustanak od podnijetih žalbi i trebalo je sukladno odredbi čl. 204. st. 2. toč. 3. Prekršajnog zakona deklaratornim rješenjem odbaciti žalbu kao nedopuštenu. Od 01. rujna 2010. godine više ne postoji žalba okrivljenika iz prekršajnog postupka, smatra se da žalba uopće nije podnijeta, pa je rješenje o prekršaju Odjela za prekršajni postupak Porezne uprave – Područnog ureda u K. od

30. lipnja 2009. godine u vrijeme donošenja prvostupanjske kaznene presude, bilo pravomoćno.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kž-43/11 od 10. ožujka 2011. godine

6. KAZNENI POSTUPAK - PRESUĐENA STVAR

čl. 11. Zakona o kaznenom postupku – Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Primjena instituta presuđene stvari ne dolazi u obzir kada je prekršajni postupak pravomoćno obustavljen zbog zastare.

Zabrana višestrukog suđenja za istu stvar regulirana je kako čl. 11. ZKP-a, čl. 201. st. 1. toč. 3. ZKP-a, tako i Protokolom br. 7. uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda tako da je naprijed navedenim odredbama ZKP-a propisano da se kazneni postupak ne može voditi ako se radi o presuđenoj stvari, a čl. 4. st. 1. Protokola propisano je da se nikome ne može ponovno suditi niti ga se može kazniti u kaznenom postupku iste države za kazneno djelo za koje je pravomoćno oslobođen ili osuđen u skladu sa zakonom i kaznenim postupkom te države. Slijedom navedenog, čak i da se radi o istom činjeničnom opisu, budući da u prekršajnom postupku okrivljenik pravomoćno nije niti oslobođen niti osuđen, ne radi se o presuđenoj stvari i nije bilo mjesta donošenju presude kojom se optužba odbija za to kazneno djelo.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kž-423/11 od 20. travnja 2011. godine

7. KAZNENI POSTUPAK – LITISPENDENCIJA I PRESUĐENA STVAR

čl. 11. u svezi čl. 201. toč. 3. Zakona o kaznenom postupku – Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Institut litispendencije se ne primjenjuje u kaznenom pravu već se u kaznenom pravu primjenjuje samo institut presuđene stvari pa je teoretski moguće da se vode i dva postupka za isti događaj.

Prvostupanjski sud se nije mogao pozvati na odredbu čl. 201. toč. 3. ZKP-a jer postojanje dva optužna akta pred istim sudom nije druga okolnost koja isključuje kazneni progon, već je to npr. okolnost presuđene stvari ili druge okolnosti koje se mogu pojaviti pored zastare, amnestije i pomilovanja. Te druge okolnosti mogu npr. biti duševna bolest okrivljenika i slično. Stoga je žalba državnog odvjetništva osnovana jer nije bilo zakonskog osnova za odbačaj optužnog prijedloga.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kž-370/11 od 20. travnja 2011. godine

8. KAZNENI POSTUPAK- PRESUĐENA STVAR

čl. 11. Zakon o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Kod uporabe preinačene prave javne isprave od strane osobe koja je tu pravu javnu ispravu i preinačila radi se o jednom djelu, te je pravomoćnom osudom počinitelja za jedan od modaliteta počinjenja kaznenog djela iz čl. 311. st. 1. KZ (preinaku ili uporabu) stvar pravomoćno presuđena zbog jedinstva radnji u kaznenopravnom smislu zbog kojeg jedinstva se radi o jednom djelu.

Sud prvog stupnja pravilno je obustavio kazneni postupak protiv optuženog uz obrazloženje da je radnja počinjenja kaznenog djela krivotvorenja isprave iz čl. 311. st. 2. u svezi st. 1. KZ alternativno opisana kao preinaka ili kao uporaba, te je poduzimanjem bilo koje od alternativno navedenih radnji već počinjeno navedeno kazneno djelo a u predmetnom slučaju optuženi je pravomoćnom odlukom Prekršajnog suda u Varaždinu već proglašen krivim za uporabu preinačene javne isprave. Naime, osnovni oblik kaznenog djela iz čl. 311. st. 1. KZ ima više modaliteta počinjenja, time da je za ostvarenje obilježja djela dovoljno da je počinitelj ostvario jedan modalitet počinjenja kaznenog djela, odnosno jednu od alternativnih dispozicija. Prema navedenom, kad je radnju upotrebe preinačene javne isprave (jedna od alternativnih dispozicija) poduzela ista osoba koja je tu pravu javnu ispravu i preinačila (druga alternativna dispozicija), tada se neće raditi o dva kaznena djela, jer ova dva modaliteta počinjenja kaznenog djela u kaznenopravnom smislu čine jedinstvenu radnju tj. čine cjelinu, a što proizlazi kako iz smisla samog bića kaznenog djela, tako i iz međusobne povezanosti navedenih dviju radnji te iz prostorne i vremenske povezanosti i u pogledu jedinstva cilja i volje, s obzirom da uporaba preinačene prave javne isprave od strane počinitelja preinake predstavlja ostvarenje cilja zbog kojeg preinačuje pravu javnu ispravu. Dakle, bez obzira što pravomoćnom presudom nisu obuhvaćene sve radnje počinitelja koje ulaze u pojam i sadržaj jedinstvene radnje u kaznenopravnom smislu, pravomoćnom osudom za jednu od tih radnji stvar je pravomoćno presuđena jer se pravomoćna osuda odnosi na jedinstvenu radnju u kaznenopravnom smislu zbog kojeg jedinstva radnje se radi o jednom djelu. S obzirom da je optuženi prekršajnom presudom pravomoćno proglašen krivim za prekršaj čija su obilježja identična jednom od modaliteta počinjenja kaznenog djela krivotvorenja isprave koja su mu ponovno stavljena na teret optužnim prijedlogom, pravilan je zaključak suda prvog stupnja da se radi o presuđenoj stvari.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-374/10-4 od 10. studenog 2010. godine

9. KAZNENI POSTUPAK – DOSTAVA OŠTEĆENIKU

čl. 59 st. 1 Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Dostava poziva ili odluka oštećeniku koji nije navršio 16 godina života vrši se putem njegovih zakonskih zastupnika, a nakon navršene 16-te godine života oštećenika, njemu osobno.

Prema čl. 59 st. 1 ZKP ako je oštećenik maloljetnik ili osoba koje je lišena poslovne sposobnosti, njegov zakonski zastupnik ovlašten je davati sve izjave i poduzimati sve radnje na koje je prema ZKP-u ovlašten oštećenik, dok je temeljem čl. 59 st. 2 ZKP oštećenik koji je navršio 16 godina života ovlašten sam davati izjave i poduzimati radnje u postupku. Stoga je dostava rješenja za oštećenika, koji u vrijeme dostave još nije navršio 16 godina, trebala biti izvršena njegovim zakonskim zastupnicima, a to su njegovi roditelji. Budući je rješenje za maloljetnika primila njegova majka i zakonska zastupnica, riječ je o urednoj dostavi.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Čakovcu, Kž-229/10 od 3. rujna 2010. godine

10. KAZNENI POSTUPAK – PRITVOR

čl. 101. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Nije moguće protiv istog okrivljenika, u dva različita postupka, dva puta rješenjem odrediti pritvor.

Uvidom u istražni spis utvrđeno je da se sada kod Općinskog suda u K. već vodi kazneni postupak protiv istog okrivljenika radi kaznenog djela razbojništva iz čl. 218. st. 1. KZ-a te je u tom predmetu produljen pritvor protiv okrivljenika. Iako zakon izričito ne predviđa, s pravom prvostupanjski sud konstatira da protiv istog okrivljenika ne može biti određen pritvor u dva različita predmeta.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kž-117/10 od 14. travnja 2010. godine

11. KAZNENI POSTUPAK – PRITVOR

čl. 102. st. 1. toč. 2. i čl. 106. st.2. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Za produljenje pritvora tijekom istrage nije dovoljno samo postojanje osnovane sumnje kao općeg materijalnog uvjeta iz čl. 102. ZKP, da je određena osoba počinila određeno kazneno djelo, te posebni uvjet u smislu postojanja nekog pritvorskog osnova predviđenog čl. 102. ZKP, već trebaju postojati i opravdani razlozi za produljenje pritvora iz čl. 106. st. 2. ZKP .

U predmetnom slučaju pritvor protiv I okrivljenika određen je rješenjem od 5. svibnja 2011. godine, između ostalog, zbog koluzione opasnosti, zbog koje je doneseno pobijano rješenje Kio. 22/11-82 od 1. srpnja 2011. godine kojim mu je pritvor produljen za daljnjih mjesec dana, time da mu je iz istog razloga pritvor produljen i rješenjem od 2. lipnja 2011. godine. Kada je riječ o produljenju pritvora iz pritvorske osnove iz čl. 102. st. 1. toč. 2. ZKP, tj. zbog koluzione opasnosti, tada je sukladno čl. 106. st. 2. ZKP potrebno, između ostalog, da postoje opravdani razlozi

zbog kojih svjedoci, u odnosu na koje takva opasnost postoji, do tada nisu ispitani. S obzirom da je u predmetnom slučaju proteklo dva mjeseca, u kojem vremenu svjedoci nisu ispitani, a u pobijanom rješenju se ne obrazlažu opravdani razlozi zbog čega, niti takvi razlozi proizlaze iz sadržaja spisa, a uzevši u obzir odredbu čl. 101. ZKP prema kojoj je mjera pritvora, kao mjera kojom se oduzima sloboda čovjeku, iznimna mjera, čije se trajanje mora svesti na najkraće nužno vrijeme, to više ne postoje opravdani razlozi za produljenje pritvora protiv I okrivljenika s obzirom da su dva mjeseca bila sasvim dovoljna da se ispituju svjedoci u odnosu na koje je ranije postojala koluzionarna opasnost.

Županijski sud u Varaždinu, Kv-240/11 od 7. srpnja 2011. godine

12. KAZNENI POSTUPAK – PRITVOR

čl. 102. st. 1. toč. 2. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Koluzionarna opasnost, kao pritvorska osnova iz čl. 102. st. 1. toč. 2. ZKP prestala je postojati u slučaju kada se ona temeljila isključivo na odnosu nadređenosti okrivljenika, kao direktora, prema svjedocima, zaposlenicima, a okrivljenik je dao ostavku na tu funkciju te mu je novo rukovodstvo dalo i izvanredan otkaz ugovora o radu.

U predmetnom slučaju prema okrivljeniku je određen pritvor temeljem čl. 102. st. 1. toč. 2. ZKP, zbog postojanja osnovane sumnje da bi okrivljenik kao direktor oštećenog trgovačkog društva, boravkom na slobodi mogao utjecati na svjedoke koji su zaposlenici tog trgovačkog društva koristeći svoj položaj nadređenosti direktora prema zaposlenicima. S obzirom da je okrivljenik nakon toga dao ostavku na dužnost direktora oštećenog trgovačkog društva, nakon čega je novoimenovano poslovno rukovodstvo okrivljeniku dalo i izvanredni otkaz ugovora o radu kao zaposleniku, to su razlozi za navedenu pritvorsku osnovu prestali postojati. Drugim riječima, više ne postoji osnovana sumnja da bi okrivljenik boravkom na slobodi mogao utjecati na svjedoke koji su zaposlenici tog trgovačkog društva i čije se saslušanje predlaže koristeći svoj položaj nadređenosti direktora prema zaposlenicima, niti osobno, jer više nije zaposlenik trgovačkog društva, niti posredno, preko drugih osoba zaposlenih u trgovačkom društvu, s obzirom da mu je novoimenovano poslovno rukovodstvo trgovačkog društva izvanredno otkazalo ugovor o radu iz čega proizlazi da će postupati u interesu društva koje je okrivljenik na razini osnovane sumnje oštetio inkriminiranom djelatnošću na koje se odnosi rješenje o provođenju istrage.

Županijski sud u Varaždinu, Kv-240/11 od 7. srpnja 2011. godine

13. KAZNENI POSTUPAK – PRITVOR

čl. 102. st. 1. toč. 2. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Apstraktna opasnost nije dovoljna za postojanje koluzione opasnosti iz čl. 102. st. 1. toč. 2. ZKP.

Istražni sudac je u pobijanom rješenju pravilno utvrdio da više ne egzistira pritvorska osnova iz čl. 102. st. 1. toč. 2. ZKP iz razloga što u odnosu na svjedoke u pretežnom dijelu predložene od strane državnog odvjetništva, koji do sada nisu ispitani, ne postoji koluziona opasnost budući da između okrivljenika, odnosno upravitelja i predloženih svjedoka, kao zaposlenika više ne postoji odnos zavisnosti s obzirom da okrivljenik više nije direktor trgovačkog društva odnosno upravitelj Poljoprivredne zadruge, a državni odvjetnik nije naveo postojanje kojih drugih konkretnih okolnosti iz kojih bi proizlazila osnovana sumnja da će okrivljenik ometati kazneni postupak na način da će utjecati na svjedoke u svezi njihovog svjedočenja. Protivno mišljenju državnog odvjetnika koji tek na apstraktnoj razini ukazuje da okrivljenik na slobodi može doći u kontakt s bilo kojom osobom i utjecati na nju u pogledu njezinog iskazivanja, prema stavu ovog vijeća, da bi postojala koluziona opasnost potrebno je da postoje konkretne okolnosti iz kojih proizlazi osnovana sumnja, dakle potrebiti stupaj vjerojatnosti da će okrivljenik ometati kazneni postupak na način da će utjecati na svjedoke u svezi njihovog svjedočenja. S obzirom da su u međuvremenu otpale konkretne okolnosti, a riječ je o odnosu zavisnosti svjedoka kao zaposlenika prema okrivljeniku kao direktoru i upravitelju zadruge, na kojem odnosu se i temeljila odluka o određivanju pritvora, tek navedena apstraktna opasnost ne može biti razlogom za određivanje pritvora po predmetnoj žalbenoj osnovi.

Županijski sud u Varaždinu, Kv-193/11 od 9. lipnja 2011. godine

14. KAZNENI POSTUPAK – PRITVOR

čl. 102. st. 1. toč. 2. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Činjenica da okrivljenik više nije zaposlenik oštećenog trgovačkog društva nema utjecaj na postojanje osnovane sumnje da će ometati kazneni postupak utjecajem na svjedoke ukoliko bi bio pušten na slobodu, u situaciji kada je konkretizirana mogućnost tog utjecaja direktno na svjedoke, ali i posredno, putem drugih osoba zaposlenih u navedenom TD s kojima je bio u dugogodišnjoj poslovnoj suradnji.

S obzirom da je okrivljenik bio duži niz godina direktor TD "Parkovi" d.d., te time nadređen u pobijanom rješenju poimence navedenim svjedocima koji su i nadalje zaposlenici navedenog trgovačkog društva, istražni sudac je pravilno utvrdio da postoji osnovana sumnja da bi okrivljenik puštanjem na slobodu mogao utjecati na navedene svjedoke u svezi njihovog svjedočenja u ovom kaznenom predmetu, bilo osobno, bilo posredstvom drugih osoba zaposlenih u TD "Parkovi" d.d. koji su s njim bili u dugogodišnjoj poslovnoj suradnji, tim više što iz iskaza jednog od svjedoka

proizlazi da je okrivljenik u odnosu na njega već poduzeo radnje kojima je nastojao utjecati na njegovo svjedočenje. Činjenica da okrivljenik više nije zaposlenik TD "Parkova" d.d., a što se apostrofira u žalbi, nema utjecaja na postojanje navedene osnovane sumnje iz razloga što okrivljenik utjecaj na svjedoka može ostvariti ne samo osobno, što je i pokušao, nego i putem drugih osoba, prije svega drugih zaposlenika navedenog TD, s kojima je duži niz godina poslovno surađivao kao direktor, i na taj način izgradio odnose, o kojima govori i istražni sudac u pobijanom rješenju, a koje bi mogao iskoristiti kako bi posredstvom tih osoba utjecao na svjedoke u svezi njihovog svjedočenja. Utjecajem na navedene svjedoke okrivljeni bi ometao kazneni postupak, jer poimence navedene svjedoke treba ispitati na okolnosti u vezi kojih ne postoje materijalni dokazi.

Županijski sud u Varaždinu, Kv-33/11 od 26. siječnja 2011. godine

15. KAZNENI POSTUPAK – PRITVOR

čl. 102. st. 1. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

U slučaju kada ne postoji rješenje o provođenju istrage, nema uvjeta za određivanjem pritvora zbog izostanka osnovnog materijalnog uvjeta, postojanje osnovane sumnje da je određena osoba počinila kazneno djelo.

Temeljem čl. 102. st. 1. ZKP osnovni materijalnopravni uvjet za određivanje pritvora je postojanje osnovane sumnje da je određena osoba počinila kazneno djelo. Prema čl. 104. st. 1. ZKP istražni sudac određuje pritvor nakon donošenja rješenja o provođenju istrage, koje rješenje sukladno čl. 187. st. 1. ZKP donosi kada postoji osnovana sumnja da je određena osoba počinila kazneno djelo. S obzirom da je u predmetnom slučaju ukinuto rješenje istražnog suca o provođenju istrage protiv okrivljenika protiv kojih je pobijanim rješenjem određen pritvor, valjalo je prihvatiti žalbe okr. i ukinuti i rješenje o određivanju pritvora te predmet vratiti na ponovno odlučivanje, budući da zbog ukinutog rješenja o istrazi, nema ni pravilnosti utvrđenja postojanja osnovane sumnje da su okrivljenici počinili kazneno djelo za koje se terete.

Županijski sud u Varaždinu, Kv-307/11 od 2. rujna 2011. godine

16. KAZNENI POSTUPAK - PRITVOR

Čl. 102 st. 4 ZKP

U slučaju da je okrivljenicima izrečena kazna zatvora od pet godina ili teža, pritvor se obavezno produljuje iz osnove čl. 102 st. 4 ZKP.

Razmatranjem spisa utvrđeno je da je prvostupanjski sud dana 8. travnja 2011. godine zaključio glavnu raspravu te je svu trojicu okrivljenika proglasio krivima zbog počinjenja kaznenog djela protiv imovine, razbojništvom iz čl. 218 st. 1 KZ te ih je temeljem iste zakonske odredbe osudio svakoga na kaznu zatvora u trajanju od 6

godina. S obzirom na navedeno, valjalo je pritvor svoj trojici okrivljenika produljiti iz osnova čl. 102 st. 4 ZKP, budući im je izrečena kazna teža od 5 godina zatvora te je u konkretnom slučaju riječ o obligatornom pritvoru. Kako je prvostupanjski sud okrivljenicima pritvor produljio temeljem čl. 107 st. 2 u svezi s čl. 102 st. 1 toč. 3 i toč. 4 ZKP, a u obrazloženju rješenja obrazlaže osnovu produljenja pritvora iz čl. 102 st. 4 ZKP, to u konkretnom slučaju postoji povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 367 st. 1 toč. 11 ZKP.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služna u Čakovcu, Kž-438/2011 od 20. travnja 2011. godine

17. KAZNENI POSTUPAK – TROŠKOVI POSTUPKA BRANITELJA PO SLUŽBENOJ DUŽNOSTI

čl. 124. st. 1. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06; čl. 18. st. 2. Zakona o odvjetništvu – Narodne novine 9/94, 117/08, 50/09, 75/09

Visina nagrade branitelju po službenoj dužnosti određuje se prema Pravilniku o visini nagrade odvjetniku određenom za branitelja po službenoj dužnosti (NN 3/05).

U čl. 18. st. 2. Zakona o odvjetništvu (NN 9/94, 117/08, 50/09, 75/09) propisano je da za obranu po službenoj dužnosti visinu nagrade za rad odvjetnika utvrđuje Ministarstvo pravosuđa Republike Hrvatske. Temeljem navedene odredbe Ministarstvo pravosuđa je donijelo Pravilnik o visini nagrade odvjetniku određenom za branitelja po službenoj dužnosti (NN 3/05). Stoga žalitelj pogrešno smatra da branitelj po službenoj dužnosti ima pravo na naknadu troškova prema Tarifi o nagradama i naknadi za rad odvjetnika (NN 148/09) koja je stupila na snagu 11. prosinca 2009. godine i temeljem Tumačenja Hrvatske odvjetničke komore Tbr. 4. toč. 7. Tarife, a ne prema Pravilniku, a budući je u Zakonu u odvjetništvu izrijekom propisano da za obranu po službenoj dužnosti visinu nagrade za rad odvjetnika utvrđuje Ministarstvo pravosuđa te citirani Pravilnik u vrijeme donošenja pobijanog rješenja K.21/10-43 od 28. veljače 2011. godine nije bio stavljen izvan pravne snage.

Županijski sud u Varaždinu, Kv-56/11 od 23. veljače 2011. godine

18. KAZNENI POSTUPAK – POSTUPANJE REDARSTVENIH VLASTI

čl. 177. st. 4. u vezi s čl. 185. st. 1. ZKP-a Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Redarstvene vlasti ne mogu građane ispitivati u svojstvu okrivljenika, svjedoka ili vještaka i odredba čl. 185. st. 1. ZKP-a ne isključuje primjenu takve kogentne norme.

Posebno se žalitelju ukazuje na izričitu odredbu čl. 177. st. 4. ZKP-a koja ne dopušta da redarstvene vlasti ispituju građane u svojstvu okrivljenika, svjedoka ili vještaka. Odredba čl. 185. st. 1. ZKP-a ne isključuje primjenu odredbe čl. 177. st. 4. ZKP-a. Što se pak tiče navodnog izvješća policijskog službenika treba reći da se tu uopće ne radi o izvješću, već o klasičnoj službenoj zabilješci o obavijesnom razgovoru.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kž-197/10 od 30. lipnja 2010. godine

19. KAZNENI POSTUPAK – ZAKONITOST PRETRAGE

čl. 177. st. 5. u vezi s čl. 185. st. 1. ZKP-a Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Osumnjičena osoba ne mora biti uhićena da bi se u skladu s čl. 177. st. 5. ZKP-a obrana te osobe kod redarstvenih vlasti u nazočnosti branitelja, koristila kao dokaz u kaznenom postupku.

Pogrešan je stav 1. okrivljenika D. S. da osumnjičena osoba mora biti uhićena radi kaznenog djela i da tek u tom slučaju na iskazu osumnjičene osobe datom u prisutnosti branitelja kod policije se može temeljiti sudska presuda. Naime, čl. 177. st. 5. ZKP-a propisano je da zapisnici redarstvenih vlasti o iskazu osumnjičenika u nazočnosti branitelja se mogu upotrijebiti kao dokaz u kaznenom postupku, a čl. 170. st. 1. toč. 1. ZKP-a propisao je da je osumnjičenik osoba za koju tijela kaznenog progona ili redarstvene vlasti imaju osnova sumnjati da je počinila kazneno djelo ili sudjelovala u njemu. Kako dakle čl. 177. st. 5. ZKP-a nije propisano da se mora raditi o uhićeniku, već samo o osumnjičeniku, neovisno o činjenici da li je osumnjičena osoba uhićena ili ne, u skladu s čl. 177. st. 5. ZKP-a, ako je obrana osumnjičenika kod redarstvenih vlasti dana u nazočnosti branitelja, zapisnik o njezinom ispitivanju može se koristiti kao dokaz u kaznenom postupku.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kž-97/10 od 17. ožujka 2010. godine

20. KAZNENI POSTUPAK – ZAKONITOST PRETRAGE

čl. 9. st. 2., čl. 213. st. 5., čl. 217. Zakona o kaznenom postupku – Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Pitanje istinitosti odnosno neistinitosti sadržaja zapisnika o pretrazi stana tiče se vjerodostojnosti dokaza a ne zakonitosti dokaza, dok obavljanje pretrage noću bez da su za to bili ispunjeni zakonski uvjeti iz čl. 213. st. 5. ZKP nije propisan kao razlog zbog kojeg bi zapisnik o pretrazi kao i dokazi pribavljeni tom pretragom bili nezakoniti.

Pravilno je stajalište suda prvog stupnja, da bi neki dokaz bio nezakoniti dokaz sukladno čl. 9. st. 2. ZKP potrebno je da je pribavljen povredom odredaba kaznenog postupka te da je ZKP-om izričito i predviđeno da je riječ o nezakonitom dokazu, koji uvjeti trebaju biti kumulativno ispunjeni. Drugim riječima, suprotno stajalištu žalitelja, svako kršenje odredaba kaznenog postupka prilikom pribave odnosno izvođenja dokaza ne čini takav dokaz nezakonitim. Kada je riječ o pretrazi, u čl. 217. ZKP propisano je kada se zapisnik o pretrazi i ostali dokazi pribavljeni pretragom ne mogu upotrijebiti kao dokazi u kaznenom postupku, odnosno propisuju u kojim je slučajevima riječ o nezakonitim dokazima te osim tih taksativno predviđenih slučajeva, ostalo kršenje odredaba ZKP-a prilikom pretrage, ne dovodi do njezine nezakonitosti.

Stoga nije osnovana žalba optuženika zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka s tvrdnjom da je sud prvog stupnja trebao izdvojiti iz spisa zapisnik o pretrazi stana kao i dokaze proizašle iz te pretrage jer da je riječ o nezakonitoj pretrazi zato što je u zapisniku o pretrazi stana neistinito navedeno da mu je prije pretrage predan nalog i da je pretraga započela u 20,55 sati, dakle prije 21,00 sati, te je protivno zakonu provedena tijekom noći, nakon 21,00 sat, jer pitanje istinitosti odnosno neistinitosti sadržaja zapisnika o pretrazi stana tiče se vjerodostojnosti dokaza a ne zakonitosti dokaza, dok obavljanje pretrage noću bez da su za to bili ispunjeni zakonski uvjeti iz čl. 213. st. 5. ZKP nije u smislu čl. 217 ZKP propisan kao razlog zbog čega bi zapisnik o pretrazi kao i dokazi pribavljeni tom pretragom bili nezakoniti. Stoga je za ocjenu zakonitosti predmetne pretrage irelevantno da li je započela u 20,55 sati, kako je to utvrdio sud prvog stupnja u pobijanom rješenju, ili nakon 21,00 sati, kako to tvrdi žalitelj. Žalbeni navod da je neistinito navedeno u zapisniku o pretrazi da mu je prije pretrage predan nalog, žalitelj ističe bez ikakve argumentacije na potrebitim izvorima saznanja, pri čemu ne tvrdi da je pretraga obavljena bez naloga, u kom slučaju bi se sukladno čl. 217. ZKP radilo o nezakonitoj pretrazi.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-159/09-4 od 19. svibnja 2009. godine

21. KAZNENI POSTUPAK – PREPOZNAVANJE

čl. 243.a Zakona o kaznenom postupku – Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Prepoznavanje osobe putem fotografija je izvidna radnja policije i nije zakoniti dokaz na kojem se može temeljiti presuda, odnosno ne radi se o prepoznavanju u smislu čl. 243.a. ZKP-a.

Žalitelj ističe da je oštećena prepoznala maloljetnika na fotografiji zajedno sa svjedokom, a koje fotografije joj je predočila policija na uviđaju. Navodi da takav način prepoznavanja nije uobičajen te da je policija trebala provesti postupak prepoznavanja osobe počinitelja kaznenog djela na način da oštećenoj predoči više osoba između kojih bi ona prepoznala počinitelja. Pokazivanje fotografije maloljetnika koje je obavila policija izvidna je radnja koju obavlja policija u cilju pronalaska

počinitelja kaznenog djela. Provođenje takve radnje ne može obezvrijediti kasniju radnju prepoznavanja koja je provedena u smislu čl. 243.a. ZKP-a.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Čakovcu, Kžm-31/2011 od dana 22. srpnja 2011. godine

22. KAZNENI POSTUPAK - SUĐENJE U ODSUTNOSTI

čl. 305 st. 5. Zakona o kaznenom postupku. Zakona o kaznenom postupku Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Mogućnost nastupa zastare kaznenog progona ne može predstavljati osobito važan razlog da bi se odredilo suđenje u odsutnosti. Takvi osobito važni razlozi mogu biti uvjetovani težinom kaznenog djela, njegovim posljedicama, interesima oštećenika, javnim interesom, ali ne i sprečavanjem nastupanja procesne smetnje za daljnje vođenje postupka kao što je nastupanje zastare kaznenog progona

Mogućnost nastupa zastare kaznenog progona ne može predstavljati osobito važan razlog da bi se odredilo suđenje u odsutnosti. Takvi osobito važni razlozi mogu biti uvjetovani težinom kaznenog djela, njegovim posljedicama, interesima oštećenika, javnim interesom, ali ne i sprečavanjem nastupanja procesne smetnje za daljnje vođenje postupka kao što je nastupanje zastare kaznenog progona. Sud prvog stupnja pogrešno je primijenio odredbu čl. 305. st. 5. ZKP kada je protiv okrivljenika odredio suđenje u odsutnosti zbog kaznenih djela iz čl. 224. st. 4. u svezi st. 1. i čl. 311. st. 2. u svezi st. 1. KZ iz razloga što su okrivljenici nedostupni državnim tijelima R Hrvatske i što je neizvjesno da li će prije nastupa apsolutne zastare kaznenog progona biti dostupni tijelima RH, zbog čega smatra da postoje osobito važni razlozi da im se sudi u odsutnosti. Naime, mogućnost nastupa zastare kaznenog progona ne može predstavljati osobito važan razlog za suđenje u odsutnosti, već osobito važni razlozi mogu biti uvjetovani težinom kaznenog djela, njegovim posljedicama, interesima oštećenika ili javnim interesom. Stoga je sud prvog stupnja pogrešno primijenio odredbu čl. 305. st. 2. ZKP kada je odredio suđenje u odsutnosti, čime je ostvario relativno bitnu povredu odredba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 3. ZKP, zbog čega je prihvaćena žalba okrivljenika i ukinuto pobijano rješenje.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-300/11-4 od 8. ožujka 2011. godine

23. KAZNENI POSTUPAK – PRAVNA OZNAKA DJELA

čl. 350 st. 2. Zakona o kaznenom postupku – Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Sud nije vezan pravnom oznakom kaznenog djela.

U činjeničnom opisu inkriminiranog kaznenog djela privatni tužitelj je naznačio vrijednost utajenih stvari u ukupnom iznosu od 124.215,77 kn, koju je potvrdio i u

svom svjedočkom iskazu. Budući pak je i okrivljenik u obrani potvrdio da je vrijednost predmetnog alata svakako veća od 30.000,00 kn, nema dvojbe da se u konkretnom slučaju radi o inkriminaciji za kvalificirani oblik kaznenog djela utaje za koje je ovlašten tužitelj državni odvjetnik, a ne privatni tužitelj. Obzirom da između stranaka nije sporno da vrijednosti cenzus premašuje 30.000,00 kuna te kako sud nije vezan pravnom oznakom inkriminiranog djela (čl. 350 st. 2 ZKP) u predmetnom je slučaju ispravno zaključeno da je postupak vođen bez zahtjeva ovlaštenog tužitelja, slijedom čega je pravilno temeljem čl. 353 toč. 2 ZKP donijeta odbijajuća presuda.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Čakovcu, Kž-97/2011 od 15. travnja 2011. godine

24. KAZNENI POSTUPAK – PRESUDA KOJOM SE ODBIJA OPTUŽBA

čl. 353. toč. 5. u svezi čl. 11. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Opravdano je prvostupanjski sud primijenio čl. 353. toč. 5. ZKP-a temeljem kojeg je protiv okrivljenika odbijena optužba jer u skladu s odredbom čl. 11. ZKP-a nitko ne može biti ponovno suđen za djelo za koje je već bio suđen i za koje je donesena pravomoćna sudska odluka.

Činjenica je da je pravomoćnom presudom Prekršajnog suda u Zagrebu broj VII-JD-2890/08 okrivljenik proglašen krivim za prekršaj iz čl. 4. Zakona o zaštiti od nasilja u obitelji te mu je izrečena kazna zatvora u trajanju od 10 dana. Upravo analizirajući činjenični opis citirane presude i ovaj sud je zaključio da je evidentno da se radi o identičnom događaju, počinjenom na identičan način kao što je to stavljeno na teret optužnim prijedlogom Općinskog državnog odvjetništva u Zagrebu od 21. kolovoza 2009. godine. Ovo stoga što iz izreke odluke prekršajnog suda i iz činjeničnog opisa optužnog prijedloga nedvojbeno proizlazi da je okrivljeniku stavljeno na teret inkriminirano ponašanje prema njegovoj majci dana 04. listopada 2008. godine u stanu u Zagrebu i to na način da ju je vrijeđao raznim pogrđnim riječima te da je koristio fizičku snagu da bi ušao u njenu sobu i pri tome upotrijebio kuhinjski noć koji je zabio u vrata i nakon toga prijetio da će je ubiti kada se vrati u kuću. Dakle, po opisu djela radi se o istom ponašanju i vremenskom okviru, kako je to spravom ocijenio prvostupanjski sud kada obrazlaže da ovako isti događaj i iste radnje predstavljaju prekršajno djelo nasilja u obitelji, odnosno kazneno djelo nasilničkog ponašanja u obitelji.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kžm-64/10 od 15. rujna 2010. godine

25. KAZNENI POSTUPAK – BITNA POVREDA ODREDABA KAZNENOG POSTUPKA

čl. 367. st. 1. toč. 1. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Radi se o bitnoj povredi odredaba kaznenog postupka iz čl. 367 st. 1 toč. 1 ZKP-a kad je predsjednik vijeća za mladež kao sudac za mladež proveo glavnu raspravu i donio odluku, iako su se stranke na temelju čl. 18 st. 3 ZKP-a prije početka glavne rasprave suglasile da im sudi predsjednik vijeća kao sudac pojedinac.

Okrivljena je proglašena krivom zbog počinjenja kaznenog djela krivotvorenja novca u pokušaju iz čl. 274. st. 1 u svezi 33 KZ za što je propisana kazna zatvora od jedne do deset godina. Za takvo kazneno djelo općinski sudovi sude u vijeću sastavljenom od jednog suca i dva suca porotnika (čl. 18 st. 1 ZKP). Sukladno čl. 18 st. 3 ZKP-a stranke se mogu suglasiti do početka glavne rasprave da glavnu raspravu u kaznenom postupku za kaznena djela za koja je zakonom propisana kazna zatvora do deset godina provede predsjednik vijeća kao sudac pojedinac, osim ako sastav vijeća nije propisan posebnim zakonom. U konkretnom slučaju okrivljenoj je suđeno prema Zakonu o sudovima za mladež („Narodne novine“ broj 11/97, 27/98 i 12/02, nastavno ZSM), jer je u vrijeme počinjenja inkriminiranog kaznenog djela bila mlađa punoljetnica s navršениh 18 godina, a u vrijeme suđenja pred prvostupanjskim sudom još nije navršila 23 godine. Pri takvom stanju stvari za sastav suda mjerodavna je odredba čl. 115 st. 1 ZSM koja glasi: „Vijeće za mladež općinskog suda i vijeće za mladež prvostupanjskog županijskog suda sudi u sastavu suca za mladež i dva suca porotnika za mladež...“. Budući da ZSM kao „lex specialis“ ne predviđa mogućnost dogovora stranaka oko sastava suda, to znači da prvostupanjski sud nije mogao u ovom slučaju primijeniti odredbu čl. 18 st. 3 ZKP-a, jer je sastav vijeća u ovom predmetu propisan posebnim zakonom, tj. ZSM-om. Kako je umjesto vijeća za mladež glavnu raspravu proveo predsjednik vijeća za mladež kao sudac pojedinac, sud prvoga stupnja je time ostvario apsolutno bitnu postupovnu povredu iz čl. 367 st. 1 toč. 1 ZKP-a na čije postojanje žalbeni sud pazi po službenoj dužnosti. Stoga je valjalo temeljem čl. 388 st. 1 ZKP-a ukinuti pobijanu presudu i predmet vratiti sudu prvoga stupnja na ponovno suđenje.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Čakovcu, Kž-260.2011 od 4. ožujka 2011.

26. KAZNENI POSTUPAK – BITNA POVREDA ODREDABA KAZNENOG POSTUPKA

čl. 367. st. 1. toč. 1. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Odredbama zakona o kaznenom postupku članu raspravnog vijeća, tijekom kaznenog postupka, nije zabranjeno da odlučuje o određivanju, produljenju ili ukidanju pritvora.

U žalbi je navedeno da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 1. ZKP-a jer je raspravno vijeće Općinskog suda u K. bilo nepropisno sastavljeno s obzirom da je predsjednica raspravnog vijeća, nakon primitka optužnice, sudjelovala i kao sudac u izvanraspravnom vijeću Općinskog suda u K. prilikom donošenja rješenja o produljenju pritvora protiv okrivljene. Ne radi se o počinjenoj bitnoj povredi odredaba kaznenog postupka kako to pogrešno smatra okrivljena jer odredbama zakona o kaznenom postupku nije zabranjeno članu raspravnog vijeća, tijekom kaznenog postupka nakon primitka optužnice, da odlučuje o određivanju, produljenju ili ukidanju pritvora.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kž-5/10 od 01. lipnja 2010. godine

27. KAZNENI POSTUPAK - BITNA POVREDA ODREDABA KAZNENOG POSTUPKA

čl. 367. st. 1. toč. 3. ZKP Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Održavanje glavne rasprave u odsutnosti raspravno nesposobnog optuženika temeljem čl. 459. st. 4. ZKP dolazi do primjene samo u slučaju kad je riječ o održavanju glavne rasprave na kojoj se odlučuje o zahtjevu državnog odvjetnika iz čl. 457. st. 1. ZKP, dakle zahtjevu da se utvrdi da je optuženik počinio protupravno djelo u stanju neubrojivosti te da mu se odredi prisilni smještaj prema odredbama Zakona o zaštiti osoba s duševnim smetnjama.

Sud prvog stupnja počinio je apsolutnu bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 3. ZKP iz razloga što je glavnu raspravu održao protivno navedenim zakonskim odredbama bez prisutnosti optuženika u odnosu na kojeg je provođenjem odgovarajućeg vještačenja utvrdio da je raspravno nesposoban, s obzirom da državni odvjetnik u podnesenom optužnom prijedlogu nije podnio zahtjev u smislu čl. 457. st. 1. ZKP, već što više predložio je da se optuženik proglasi krivim i osudi po zakonu te da mu se izrekne kazna zatvora u trajanju od 8 mjeseci, smatrajući optuženika ubrojivim u vrijeme počinjenja djela, a što je sud prvog stupnja i utvrdio u pobijanoj presudi. Dakle, uslijed izostanka zahtjeva državnog odvjetnika u smislu čl. 457. st. 1. ZKP, sud nije imao uvjeta za primjenu odredbe čl. 459. st. 4. ZKP održavajući temeljem iste glavnu raspravu u odsutnosti optuženika zbog raspravne nesposobnosti, već je zbog tog razloga sukladno čl. 309. st.1. ZKP glavnu raspravu trebao odgoditi.

Županijski sud u Varaždinu, broj Kž-251/08-4 od 30. srpnja 2008. godine

28. KAZNENI POSTUPAK – BITNA POVREDA ODREDABA KAZNENOG POSTUPKA

čl. 367. st. 1. toč. 8. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Kada je prvostupanjski sud nakon očitovanja okrivljenika da se ne smatra krivim za počinjenje kaznenih djela koja su mu stavljena na teret, a između ostalog i za kazneno djelo iz čl. 235. st. 2. KZ-a u vezi čl. 33. KZ-a, uzeo njegovu obranu iako to okrivljenik nije izričito zahtijevao, a nakon toga je proveden dokazni postupak, počinjena je bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 8. ZKP-a.

Uvidom u zapisnik s ročišta glavne rasprave od 26. listopada 2009. godine utvrđeno je da je okrivljenik iznio stav da nije počinio kaznena djela koja su mu optužnicom stavljena na teret, međutim odmah nakon tako iznijetog stava o osnovanosti optužnice okrivljenik je iznosio svoju obranu, a iz zapisnika nije vidljivo okrivljenik mora biti ispitan na završetku dokaznog postupka.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kž-104/10 od 05. svibnja 2010. godine

29. KAZNENI POSTUPAK - BITNA POVREDA ODREDABA KAZNENOG POSTUPKA

čl. 367. st. 1. toč. 9. Zakona o kaznenom postupku

Radi se o prekoračenju optužbe kada su okrivljenici optužnim aktom optuženi za kazneno djelo iz čl. 129. st. 3. KZ-a a oslobođeni su od optužbe za kazneno djelo iz čl. 129. st. 2. KZ-a.

U odnosu na ovo kazneno djelo prvostupanjski sud je prekoračio optužbu jer oštećenici kao tužitelji okrivljenika svojim optužnim aktom nisu teretili za kazneno djelo iz čl. 129. st. 2. KZ-a već za kazneno djelo iz čl. 129. st. 3. KZ-a pa se slijedom toga pobijana presuda mogla odnositi samo na kazneno djelo pravno kvalificirano kao djelo iz čl. 129. st. 3. KZ-a. Prvostupanjski sud istina nije vezan pravnom oznakom kaznenog djela, te u tom pravcu ima ovlaštenja istu mijenjati, ali samo u slučaju osuđujuće presude. Uz to prvostupanjski sud obrazlažući izmjenu pravne oznake ovog kaznenog djela pogrešno interpretira biće kaznenog djela iz čl. 129. st. 3. KZ-a navodeći da je isto ostvareno kada je počinitelj prijetio grupi ljudi koju predstavlja prema sudskoj praksi 5 ili više osoba, a u konkretnom slučaju da se okrivljenik tereti da je prijetnju izrekao prema 4 osobe. Međutim, u čl. 129. st. 3. KZ-a propisano je da se radi o tom djelu ako je kazneno djelo počinjeno prema većem broju osoba, a ne prema grupi, kako to pogrešno navodi prvostupanjski sud, već se grupa navodi u kontekstu osobe počinitelja tj. da je kazneno djelo počinjeno u sastavu grupe.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kž-423/11 od 20. travnja 2011. godine

30. KAZNENI POSTUPAK – BITNA POVREDA ODREDABA KAZNENOG POSTUPKA

čl. 367. st. 1. toč. 11. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Kada postoji proturječnost između izreke presude s razlozima presude, odnosno kada je u izreci presude jedna odluka dok se u obrazloženju navode razlozi za drugu odluku, radi se o bitnoj povredi odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 11. ZKP-a, a to je povreda na koju ovaj sud pazi po službenoj dužnosti.

U izreci pobijane presude navedeno je kako je okrivljenik D. T. dužan platiti privatnoj tužiteljici trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku prema važećoj Odvjetničkoj Tarifi iznos od 3.075,00 kn dok iz obrazloženja presude proizlazi kako je okrivljenik dužan platiti privatnoj tužiteljici trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku prema važećoj Odvjetničkoj Tarifi u iznosu od 4.305,00 kn.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kž-137/10 od 28. travnja 2010. godine

31. KAZNENI POSTUPAK – BITNA POVREDA ODREDABA KAZNENOG POSTUPKA

čl. 367. st. 1. toč. 11. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Pobijana presuda uslijedila je nakon obnove kaznenog postupka protiv okrivljene i nakon donošenja prvostupanjske presude trebalo je u izreci navesti da se prijašnja presuda djelomično ili u cijelosti stavlja izvan snage ili da se ostavlja na snazi.

Prvostupanjski sud nije tako postupio i nakon što je okrivljena ponovno proglašena krivom, nakon obnove postupka, za kazneno djelo iz čl. 293. st. 2. u vezi st. 1. KZ-a prema okrivljenoj je izrečena kazna zatvora u trajanju od 1 godine i 6 mjeseci, ali u izreci pobijane presude nigdje nije navedeno što je s ranijom presudom Općinskog suda u K., odnosno Županijskog suda u K. Zbog toga je izreka pobijane presude nerazumljiva i prvostupanjski sud je počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 11. ZKP-a na koju je ukazano u žalbi okrivljene, a na tu bitnu povredu ovaj sud pazi po službenoj dužnosti.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kž-5/10 od 01. lipnja 2010. godine

32. KAZNENI POSTUPAK – BITNA POVREDA ODREDABA KAZNENOG POSTUPKA

čl. 367. st. 2. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Zapisnici o prijašnjem ispitivanju osoba koje su oslobođene dužnosti svjedočenja ne smiju se pročitati ako te osobe nisu pozvane na glavnu raspravu.

Prvostupanjski sud nije pozvao svjedokinju D. M., majku 2. okrivljenika, na glavnu raspravu koja je održana dana 17. prosinca 2009. godine i koja je počela iznova pa u takvom slučaju nije mogao, bez obzira na suglasni prijedlog stranaka, pročitati njen iskaz. Pravilnim tumačenjem odredbe čl. 331. st. 2. ZKP-a dolazi se do zaključka da sud nije ovlašten, pa čak ni kod suglasnog prijedloga stranaka, čitati iskaz privilegiranog svjedoka, što je i razumljivo, jer takav svjedok u svakoj fazi postupka može iskoristiti blagodat nesvjedočenja, zbog čega ga i izričito treba pozvati na glavnu raspravu kada ona treba početi iznova.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kž-99/10 od 14. travnja 2010. godine

33. KAZNENI POSTUPAK – BITNA POVREDA ODREDABA KAZNENOG POSTUPKA

čl. 367. st. 2. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Nije dovoljno samo općenito navesti da je privilegirani svjedok upozoren u smislu čl. 234. ZKP-a, već je sukladno odredbi čl. 234. st. 3. ZKP-a i upozorenje i odgovor svjedoka potrebno unijeti u zapisnik.

Tijekom postupka prvostupanjski sud je na glavnoj raspravi 05. ožujka 2009. godine saslušao svjedoka J. H. koji je izvanbračni suprug 1. optuženice i koji je prema odredbi čl. 234. st. 1. toč. 1. ZKP-a oslobođen obveze svjedočenja. Prije saslušanja ovog svjedoka prvostupanjski sud nije postupio u smislu odredbe čl. 234. st. 3. ZKP-a koji propisuje da je sud koji vodi postupak obvezan osobe spomenute u st. 1. istog članka, prije njihovog ispitivanja ili čim sazna za njihov odnos prema okrivljeniku, dužan upozoriti da ne moraju svjedočiti pri čemu se i upozorenje i odgovor unose u zapisnik. Na ovakav način pobijana presuda temelji se na dokazu iz čl. 9. st. 2. ZKP-a.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kž-38/10 od 14. travnja 2010. godine

34. KAZNENI POSTUPAK – BITNA POVREDA ODREDAVA KAZNENOG POSTUPKA

čl. 367. st. 3. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Kada prvostupanjski sud na zadnje ročište glavne rasprave nije pozvao braniteljicu okrivljenika pa na ročištu glavne rasprave okrivljenik nije imao branitelja, povrijeđeno je pravo obrane okrivljenika.

Prvostupanjski sud počinio je bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 3. ZKP-a. Naime, prvostupanjski sud na zadnje ročište glavne rasprave nije pozvao braniteljicu okrivljenika, niti joj je dostavio pismeni nalaz vještaka, tako da na ročištu glavne rasprave okrivljenik nije imao branitelja. Iako se na glavnoj raspravi daje upozorenje okrivljeniku o tome da može imati branitelja, ne traži se njegova suglasnost da se rasprava može provesti u odsutnosti njegovog branitelja, koji iz nepoznatih razloga uopće nije pozvan na raspravu, a prvostupanjski sud uopće ne obrazlaže u razlozima presude zbog čega braniteljica okrivljenika nije pozvana na ročište glavne rasprave. Stoga je u pravu žalitelj kada ističe da je time povrijeđeno pravo njegove obrane, a to je moglo biti od utjecaja na pravilnu i zakonitu presudu jer je okrivljenik uskraćen u svom pravu predlaganja dokaza i obrazlaganja razloga za te dokaze što bi mu svakako bilo olakšano uz stručnu pomoć, a osim toga izostala je i završna riječ branitelja koja bi mogla biti od utjecaja na zakonitu i pravilnu odluku prvostupanjskog suda.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kž-190/10 od 07. srpnja 2010. godine

35. KAZNENI POSTUPAK – BITNA POVREDA ODREDAVA KAZNENOG POSTUPKA

čl. 367. st. 3. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Održavanjem sjednice izvanraspravnog vijeća, na koju osuđenik nije bio uredno pozvan, povrijeđeno je pravo obrane osuđenika, što je moglo utjecati na presudu, pa je na taj način počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 3. ZKP-a.

Iz zapisnika sa sjednice izvanraspravnog vijeća proizlazi da na sjednicu nije pristupio osuđenik, u postupku opoziva uvjetne osude, za kojeg dostava poziva nije uredno iskazana, ali je usprkos tome što nisu bile ostvarene procesne pretpostavke za održavanje sjednice izvanraspravnog vijeća, propisane odredbom čl. 472. st. 3. ZKP-a ista održana te je osuđeniku opozvana uvjetna osuda. Naprijed navedena zakonska odredba propisuje mogućnost održavanja sjednice izvanraspravnog vijeća u odsutnosti stranaka i oštećenika i to samo ako su oni o sjednici uredno obaviješteni.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kž-183/11 od 26. siječnja 2011. godine

36. KAZNENI POSTUPAK – BITNA POVREDA ODREDABA KAZNENOG POSTUPKA

čl. 367. st. 3. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Kada svjedok, nakon što je dao svoj iskaz, odbije odgovarati na pitanja branitelja okrivljenika bez prihvatljivog obrazloženja, počinjena je bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 3. ZKP-a

Uvidom u zapisnik s ročišta glavne rasprave od 15. lipnja 2010. godine utvrđeno je da je na tom ročištu kao svjedok saslušan F. Z., koji je prije davanja iskaza upozoren na svoje obveze kao svjedok u smislu odredbe čl. 324. ZKP-a. Nakon što je F. Z. dao svoj iskaz odbio je odgovarati na pitanja branitelja okrivljenika iz razloga, kako je navedeno u zapisniku, „*što ne dozvoljavam da me netko provocira*“. Iz ovakvog sadržaja zapisnika proizlazi da je svjedok F. Z. odbio odgovarati na pitanja branitelja okrivljenika, a nakon toga nije upozoren u smislu odredbe čl. 243. st. 2. ZKP-a. Dužnost svjedoka je da iznese sudu sve što mu je o predmetu poznato i svjedok je dužan odgovarati na pitanja stranaka u postupku. Na ovakav način, kada svjedok odbija odgovarati na pitanja branitelja okrivljenika, a sud ne intervenira na odgovarajući način u smislu odredbe čl. 243. st. 2. ZKP-a povrijeđeno je pravo obrane okrivljenika. Svjedok F. Z. je i oštećenik i svakako da su mu poznate sve relevantne činjenice pa kada svjedok koji ima sva potrebna saznanja o događaju odbije odgovarati na pitanja jedne od stranaka, u konkretnom slučaju okrivljenika, time je povrijeđeno pravo obrane okrivljenika i svakako da je to moglo utjecati na presudu.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kž-29/11 od 12. siječnja 2011. godine

37. KAZNENI POSTUPAK BITNA POVREDA ODREDABA KAZNENOG POSTUPKA

čl. 367. st. 3. Zakona o kaznenom postupku – Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Kada se održi sjednica izvanraspravnog vijeća iako na istu osuđenik nije bio uredno pozvan, počinjena je bitna povreda iz čl. 367. st. 3. ZKP-a

Pravilno se u žalbi navodi da prvostupanjski sud nije poduzeo potrebne radnje kako bi se osigurala prisutnost okrivljenika na sjednici izvanraspravnog vijeća. Naime, odredba čl. 472. st. 3. ZKP-a propisuje da će se o sjednici vijeća izvijestiti tužitelj, osuđenik i oštećenik te da nedolazak stranaka i oštećenika, ako su uredno obaviješteni, ne sprječava održavanje sjednice vijeća. U konkretnom slučaju prvostupanjski sud je održao sjednicu izvanraspravnog vijeća iako na istu osuđenik nije bio uredno pozvan. Naime, iz vraćenih dostava koje se nalaze u spisu vidljivo je da je za osuđenika I. B. dostava vraćena s naznakom da je odselio s adrese u K. i da je nova adresa nepoznata, nakon čega je poziv za sjednicu izvanraspravnog vijeća stavljen na oglasnu ploču i to dana 28. listopada 2010. godine dok je poziv skinut 9. studenog 2010. godine. Odredba čl. 147. st. 3. ZKP-a regulira situaciju kada se

okrivljeniku ne može dostaviti odluka zato što nije prijavio promjenu adrese te propisuje da će se u tom slučaju odluka istaknuti na oglasnoj ploči pa će se nakon proteka roka od 15 dana uzeti da je dostava postala pravovaljana. U konkretnom slučaju odluka o održavanju sjednice izvanraspravnog vijeća, odnosno poziv osuđeniku za ovu sjednicu nije stajao na oglasnoj ploči 15 dana pa se ne radi o urednoj dostavi za osuđenika.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, KŽ-271/11 od 23. ožujka 2011. godine

38. KAZNENI POSTUPAK - BITNA POVREDA ODREDBA KAZNENOG POSTUPKA

čl. 367. toč. 3. Zakona o kaznenom postupku – Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Prema odredbi čl. 305. st. 2. ZKP-a u postupku za kazneno djelo za koje je predviđena kazna zatvora do 5 godina glavna rasprava može se održati i bez nazočnosti okrivljenika koji je bio uredno pozvan i koji se očitovao u smislu odredbe čl. 320. st. 4. ZKP-a o optužbi, ako se prema stanju stvari može očekivati izricanje kazne zatvora do 6 mjeseci.

Ispitujući prvostupanjsku presudu temeljem odredbe čl. 379. st. 1. toč. 1. ZKP-a ovaj sud je utvrdio da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 3. ZKP-a jer je glavna rasprava održana i donijeta je presuda u odsutnosti optuženika kojom je optuženik proglašen krivim i kojom je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od jedne godine, a na tu povredu ovaj sud pazi po službenoj dužnosti.

Okrivljenik je na ročištu glavne rasprave 12. veljače 2010. godine iznio svoju obranu i ročište glavne rasprave je odgođeno za 10. ožujak 2010. godine i za 16. travanj 2010. godine, međutim, na ta ročišta glavne rasprave okrivljenik nije pristupio iako je, kako je konstatirano na zapisniku s ročišta glavne rasprave od 16. travnja 2010. godine, bio uredno pozvan. Nakon završetka dokaznog postupka na ročištu glavne rasprave od 16. travnja 2010. godine objavljena je presuda kojom je okrivljenik proglašen krivim zbog izvršenja kaznenog djela koje mu je optužnim prijedlogom stavljeno na teret i prema okrivljeniku je izrečena kazna zatvora u trajanju od 1 godine. Time je prvostupanjski sud povrijedio odredbu čl. 305. st. 2. ZKP-a. Odredba čl. 305. st. 2. ZKP-a jasno govori o tome da za kazneno djelo za koje je predviđena kazna zatvora do 5 godina glavna se rasprava može održati i bez nazočnosti optuženika, ali samo onda ako je optuženik na ročište glavne rasprave bio uredno pozvan i ako se očitovao o optužbi u smislu odredbe čl. 320. st. 4. ZKP-a. Propisano je citiranom zakonskom odredbom i to da se u takvom slučaju glavna rasprava može održati i donijeti presuda samo ako se prema stanju stvari može očekivati izricanje kazne zatvora do 6 mjeseci, novčane kazne, uvjetne osude, sigurnosne mjere zabrane upravljanja motornim vozilom ili oduzimanje predmeta pribavljenih izvršenjem kaznenog djela, odnosno oduzimanja imovinske koristi. Citiranom zakonskom odredbom također je određeno da se druga ili teža kazna (od kazne zatvora do 6 mjeseci) ne može izreći bez ponovnog pozivanja i nazočnosti

optuženika. U skraćenom postupku sud je vezan citiranom odredbom čl. 305. st. 2. ZKP-a i u skraćenom postupku sud također mora voditi računa o toj zakonskoj odredbi kada odlučuje o održavanju glavne rasprave u odsutnosti optuženika. Kako je ročište glavne rasprave održano bez prisutnosti optuženika, a kako je donijeta presuda kojom je optuženiku izrečena kazna zatvora u trajanju od 1 godine, počinjena je navedena bitna povreda odredaba kaznenog postupka na koju ovaj sud pazi po službenoj dužnosti temeljem odredbe čl. 379. st. 1. toč. 1. ZKP-a.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kž-103/11 od 13. travnja 2011. godine

39. KAZNENI POSTUPAK – POVREDA KAZNENOG ZAKONA

čl. 368. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Kada je okrivljenik već pravomoćno osuđen u prekršajnom postupku, ne može mu se suditi u kaznenom postupku, ukoliko se prekršaj i kazneno djelo činjenično podudaraju.

Radi se o presuđenoj stvari i povredi načela „ne bis in idem“ kada je prvostupanjski sud okrivljenika proglasio krivim zbog počinjenja kaznenog djela protiv slobode i prava čovjeka i građanina, povredom prava na rad i drugih prava iz rada iz čl. 114 KZ u vezi s čl. 61 KZ, kada je okrivljenik prethodno pravomoćnim rješenjem prekršajnog suda proglašen krivim i osuđen zbog počinjenja prekršaja iz čl. 16 st. 2 Zakona o radu i iz čl. 101 Zakona o mirovinskom osiguranju, jer je za postupanje suprotno tim blanketnim odredbama činjeničnim opisom kaznenog djela okrivljenik u kaznenom postupku oglašen krivim. U konkretnom slučaju povrijeđena je odredba čl. 4 Protokola broj 7 donijetog uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, a isto je i u suprotnosti s čl. 11 ZKP-a. Stoga je drugostupanjski sud povodom žalbe, a i po službenoj dužnosti preinačio prvostupanjsku presudu te je temeljem čl. 353 t. 5 ZKP-a protiv okrivljenika odbio optužbu.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Čakovcu, broj Kž-272/10 od 10. rujna 2010.

40. KAZNENI POSTUPAK- POVREDA KAZNENOG ZAKONA

čl. 368. toč. 5. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

U slučaju kada okrivljenik nije priznao krivnju, niti se suglasio s predloženom kaznenom kaznenopravnom sankcijom sud prvog stupnja nije povrijedio kazneni zakon na štetu okrivljenika time što je izrekao drugu vrstu kaznenopravne sankcije i veću mjeru kazne od one koju je predložio državni odvjetnik.

Temeljem čl. 442. st. 5. ZKP sud ne smije izreći drugu vrstu kaznenopravne sankcije niti veću mjeru kazne od predložene samo u situaciji kada se okrivljenik očitovao krivim u smislu st. 4. istog članka i kada se suglasio s vrstom i mjerom predložene kaznenopravne sankcije. U predmetnom postupku državni odvjetnik je nakon izmijene optužnog akta predložio prema optuženiku primijenu uvjetne osude, no sud prvog stupnja osudio ga je na bezuvjetnu kaznu zatvora u trajanju od 6 mjeseci. Takvom odlukom sud prvog stupnja nije povrijedio kazneni zakon na štetu okrivljenika, budući da se isti nije očitovao da se smatra krivim, niti se suglasio sa predloženom kaznenopravnom sankcijom, zbog čega sud prvog stupnja nije bio dužan primijeniti čl. 442. st. 5. ZKP, odnosno bio je u mogućnosti izreći optuženiku strožu kaznenopravnu sankciju od predložene.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-715/11 od 16. lipnja 2011. godine

41. KAZNENI POSTUPAK-POVREDA KAZNENOG ZAKONA

čl. 368. toč. 5. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Prema čl. 55 st. 1. KZ i čl. 157. Zakona o izvršavanju kazne zatvora uvjetni otpust je otpuštanje zatvorenika sa izdržavanja kazne prije isteka kazne, dakle kazna zatvora se izvršava za vrijeme uvjetnog otpusta, no uvjetni otpust ne predstavlja izdržavanje kazne zatvora, pa u slučaju kad je osuđenik kazneno djelo počinio za vrijeme trajanja uvjetnog otpusta nema uvjeta za izricanje jedinstvene kazne zatvora u smislu čl. 62. st. 1. KZ primjenom čl. 60 KZ.

Sud prvog stupnja počinio je povredu kaznenog zakona iz čl. 368. st. 5. KZ kada je osuđeniku objedinio kazne zatvora budući da u konkretnom slučaju nije bilo zakonskih uvjeta za izricanje jedinstvene kazne zatvora u smislu čl. 62. st. 1. KZ u svezi čl. 60. KZ iz razloga što je kazneno djelo za koje je pravomoćno osuđen presudom iz toč. 2. izreke rješenja osuđenik počinio 28. ožujka 2010. godine, kada se nalazio na uvjetnom otpustu sa izdržavanja kazne zatvora na koju je osuđen presudom iz toč. 1. izreke pobijanog rješenja, na kojem uvjetnom otpustu se nalazio od 26. veljače 2010. godine. Naime, da bi se prema čl. 62. st. 1. KZ mogla izreći jedinstvena kazna primjenom odredbi čl. 60. KZ, nužno je da je osuđenik kazneno djelo počinio prije nego što je započeo sa izdržavanjem kazne po prijašnjoj presudi ili da je kazneno djelo počinio za vrijeme izdržavanja kazne zatvora. U konkretnom slučaju sud prvog stupnja pogrešno je zaključio da je osuđenik kazneno djelo počinio za vrijeme izdržavanja kazne zatvora, a budući da uvjetni otpust prema čl. 55 st. 1. KZ i čl. 157. Zakona o izvršavanju kazne zatvora ne predstavlja izdržavanje kazne zatvora, već otpuštanje zatvorenika sa izdržavanja kazne zatvora u kojem periodu se kazna i dalje izvršava, ali se više osuđenik ne nalazi na izdržavanju kazne zatvora zbog čega nije bilo uvjeta za izricanje jedinstvene kazne zatvora te je valjalo prihvatiti žalbu državnog odvjetnika i preinačiti pobijano rješenje na način da se temeljem čl. 507 ZKP (NN 152/08, 76/09) odbije zahtjev osuđenika za objedinjavanjem dviju kazni zatvora, od kojih je jedna za kazneno djelo počinjeno za vrijeme trajanje uvjetnog otpusta.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-427/11-4 od 27. travnja 2011. godine

42. KAZNENI POSTUPAK – NAČELO ZABRANE REFORMATIO IN PEIUS

čl. 381. Zakon o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Nema povrede načela zabrane reformatio in peius kada je riječ o izmjenama činjeničnog opisa djela, čak i kada se izmjene tiču elemenata bića djela, primjerice izmjene opisa radnje počinjenja kaznenog djela, a koja je posljedica rezultata dokaznog postupka i kojom se precizira činjenični opis radnje počinjenja kaznenog djela u skladu s rezultatima dokaznog postupka, bez obzira da li je do izmjene došlo intervencijom ovlaštenog tužitelja ili intervencijom suda, ali pod uvjetom da tom izmjenom ne dolazi do drugog kaznenog djela, ili teže pravne kvalifikacije već samo drugačijeg kaznenog djela.

U predmetnom slučaju optuženik je kako prvom prvostupanjskom presudom, tako i novom prvostupanjskom presudom proglašen krivim za kazneno djelo povrede dužnosti uzdržavanja iz čl. 209. st. 1. KZ. Izmjenom činjeničnog opisa predmetnog kaznenog djela u pogledu opisa radnje počinjenja kaznenog djela optuženik je novom presudom osuđen za isto kazneno djelo, ali s drugim modalitetom radnje počinjenja kaznenog djela (umjesto odbijanja davanja uzdržavanja izbjegavanje davanja uzdržavanja), sukladno izmijenjenom optužnom aktu, a na koji način presuda nije izmijenjena na štetu optuženika s obzirom da se tom izmjenom ostalo u okviru istog kaznenog djela iz čl. 209. st. 1. KZ. Načelo zabrane reformatio in peius nije povrijeđeno ni time što je pobijanom presudom, sukladno izmijenjenom optužnom aktu, proširen period u kojem optuženik nije plaćao dužno uzdržavanje za oštećene, te time i ukupni iznos neplaćenog uzdržavanja, budući da je kazneno djelo povrede dužnosti uzdržavanja trajno kazneno djelo, traje tako dugo dok se povređuje dužnost uzdržavanja jednim od modaliteta radnje počinjenja kaznenog djela i sve radnje koje su poduzete tijekom trajanja tog protupravnog stanja predstavljaju jedno kazneno djelo. S obzirom da je predmetno kazneno djelo povrede dužnosti uzdržavanja trajalo i nakon 30. siječnja 2006. god., do kojeg datuma je u prvoj prvostupanjskoj presudi optuženik presuđen da je odbijao plaćati uzdržavanje za oštećene, državni odvjetnik je bio ovlašten proširiti optužbu za povredu dužnosti uzdržavanja i na period nakon 30. siječnja 2006. godine, budući da protupravno stanje nije prestalo do navedenog datuma, što više, s obzirom da se radi o jednom kaznenom djelu, državni odvjetnik nije niti imao mogućnost za period nakon 30. siječnja 2006. godine podnijeti novi optužni akt.

Takvim proširenjem optužbe, te sukladno tome presuđenjem u pobijanoj presudi, nije dodana veća kriminalna količina koja je bila predmet optužbe i prve prvostupanjske presude, s obzirom da se prva prvostupanjska presuda odnosi na period do 30. siječnja 2006. godine, dakle nije povrijeđeno načelo zabrane reformatio in peius budući da je riječ o jednom kaznenom djelu i periodu koji nije bio obuhvaćen prvom prvostupanjskom presudom. Do povrede navedenog načela u došlo bi u predmetnom slučaju da je novom presudom povećan iznos neplaćenog uzdržavanja do 30. siječnja 2006. godine, dakle za period na koji se odnosi prva ukidna prvostupanjska presuda.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-210/08-4 od 8. prosinca 2008. godine

43. KAZNENI POSTUPAK- NAČELO ZABRANE REFORMATIO IN PEIUS

čl. 381. Zakon o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Načelo zabrane reformatio in peius dolazi do promjene i u pogledu odluke o troškovima kaznenog postupka, kako u pogledu osnove tako i u pogledu visine troškova, s obzirom da je čl. 381. ZKP propisano da se presuda ne smije izmijeniti na štetu optuženika ako je izjavljena samo žalba u korist optuženika, a odluka o troškovima kaznenog postupka, koja sadrži osnov i visinu različitih vidova troškova, sukladno čl. 355. st. 1. ZKP čini sastavni dio presude.

Sud prvog stupnja ispravno je primijenio pravilo zabrane reformatio in peius kada privatnom tužitelju nije dosudio troškove zastupanja po punomoćniku za radnje koje su poduzete nakon ukidanja prve prvostupanjske presude broj K. 11/06-8 od 21. srpnja 2006. godine pa do donošenja druge prvostupanjske presude broj K. 65/06-33 od 2. ožujka 2007. godine (zastupanje na ročištima za glavnu raspravu 28. studenog 2006. godine, 20. prosinca 2006. godine, 15. veljače 2007. godine i 2. ožujka 2007. godine iz razloga što je o troškovima zastupanja po punomoćniku za navedene radnje odlučivano prvostupanjskom presudom broj K. 65/06-33 od 2. ožujka 2007. godine, kojom presudom privatnom tužitelju ti troškovi nisu priznati. S obzirom da se protiv te presude žalio samo optuženik, između ostalog i zbog odluke o troškovima postupka, a nije se žalio i privatni tužitelj, pravilo zabrane reformatio in peius dolazi do primjene u pogledu odluke o troškovima postupka u kojoj privatnom tužitelju nisu priznati navedeni troškovi zastupanja po punomoćniku, zbog čega u ponovljenom postupku u tom dijelu presuda ne može biti izmijenjena na štetu optuženika u smislu da se optuženik sada obveže na naknadu tih troškova zastupanja privatnog tužitelja po punomoćniku za radnje poduzete u periodu između ukidanja prve prvostupanjske presude pa do donošenja druge prvostupanjske presude. Međutim, valja naglasiti da se pravilo zabrane reformatio in peius u slučaju ukidnih odluka može odnositi samo na one troškove zastupanja koji su postojali u vrijeme donošenja prethodne prvostupanjske presude, ali ne i na troškove zastupanja koji su nastali u postupku nakon toga, jer ti potonji troškovi nisu niti mogli biti predmetom odlučivanja prvostupanjske presude.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-210/08-4 od 8. prosinca 2008. godine

44. KAZNENI POSTUPAK- ZABRANA REFORMATIO IN PEIUS

čl. 381. Zakona o kaznenom postupku -Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Kada je u prvom prvostupanjskom postupku prema optuženicima presudom primijenjena mjera upozorenja, tj. uvjetna osuda, a protiv te presude su se žalili samo optuženici, u ponovljenom postupku sud prvog stupnja zbog djelovanja zabrane reformatio in peius optuženicima nije mogao izreći kaznu, bez obzira da li je riječ o odnosu novčane kazne prema mjeri upozorenja tj. uvjetnoj osudi koja se sastoji od izrečene kazne zatvora jer je kazna po svojoj pravnoj prirodi stroža kaznenopravna sankcija od mjere upozorenja.

Žalba privatnog tužitelja zbog odluke o kaznenoj sankciji s navođenjem da je optuženicima trebalo izreći bezuvjetnu novčanu kaznu jer su izrazili naročitu upornost pri počinjenju kaznenih djela i volju da ih dalje čine, nije osnovana jer sud prvog stupnja, uslijed činjenice da je u tom predmetu već bila donijeta osuđujuća presuda kojom je prema optuženicima bila primijenjena uvjetna osuda, na koju presudu su se žalili samo optuženici, novom presudom, zbog djelovanja zabrane i peius iz čl. 393. st. 4. u svezi čl. 381. ZKP nije ni mogao osuditi optuženike na bezuvjetnu novčanu kaznu koja je po svojoj pravnoj prirodi stroža kaznenopravna sankcija od uvjetne osude kao mjere upozorenja.

Naime, kod izricanja kazni, i zatvorskih i novčanih, počinitelju kaznenog djela izražava se društvena osuda zbog počinjenog kaznenog djela, time da se kazna izvršava na zakonom propisani način. Za razliku od kažnjavanja, kod primjene mjere upozorenja, ne izražava se društvena osuda zbog počinjenog kaznenog djela, već se izražava samo prijekor kojim se omogućava ostvarenje svrhe kaznenopravnih sankcija izricanjem kazne bez njezinog izvršenja. Zbog navedenih razloga, mjera upozorenja, pa tako i uvjetna osuda, blaža je kaznenopravna sankcija od kazne, bez obzira da li je riječ o odnosu između uvjetne osude koja se sastoji od izrečene kazne zatvora i novčane kazne.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-229/08-3 od 6. studenog 2008. godine

45. KAZNENI POSTUPAK – POVREDA KAZNENOG ZAKONA

čl. 368. toč. 3. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Kada kod produljenog kaznenog djela postoji situacija da je za jednu radnju, koja čini produljeno kazneno djelo, nastupila apsolutna zastara kaznenog progona, tada treba iz opisa radnji koje čine produljeno kazneno djelo izostaviti radnju za koju je nastupila apsolutna zastara kaznenog progona.

U pravu je žalitelj kada navodi da je na štetu okrivljenika povrijeđen kazneni zakon u smislu čl. 368. toč. 3. ZKP time što je okrivljenik proglašen krivim za kazneno djelo koje je opisano pod točkom II.b. u izreci pobijane presude. Naime, pod točkom II.b. izreke prvostupanjske presude okrivljenik je proglašen krivim da je kaznenog djelo iz čl. 339. KZ-a počinio u vremenskom razdoblju od 2011. godine do kraja 2003. godine i to korištenjem American Express kartice. Za kazneno djelo iz čl. 339. KZ-a predviđena je novčana kazna ili kazna zatvora do 3 godine pa je za ovo kazneno djelo temeljem čl. 19. st. 1. i čl. 20. st. 6. KZ-a nastupila apsolutna zastara kaznenog progona krajem 2009. godine. Zbog toga je trebalo preinačiti izreku prvostupanjske presude na način da je iz izreke, u dijelu gdje je činjenično opisano kazneno djelo za koje je okrivljenik proglašen krivim izostavljen činjenični opis pod točkom II.b. kao radnja produljenog kaznenog djela.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kž-426/09 od 12. svibnja 2010. godine

46. KAZNENI POSTUPAK – NEDOPUŠTENA ŽALBA

čl. 386. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Žalbu braniteljice po službenoj dužnosti trebalo je odbaciti kao nedopuštenu, nakon što je okrivljenik predao prvostupanjskom sudu pismenu izjavu u kojoj navodi da odustaje od žalbe podnesene po istoj.

Okrivljenik je neposredno sudu prvog stupnja predao pisanu izjavu u kojoj navodi da odustaje od žalbe braniteljice po službenoj dužnosti, pa je zbog toga žalba koju je podnijela braniteljica, podnesena protiv njegove volje. Žalba podnesena protiv volje okrivljenika, pa makar podnesena i po braniteljici, oduzima ovlaštenje podnositelju žalbe za ovakvu pravnu radnu, pa je takva žalba nedopuštena u smislu odredbe čl. 386 ZKP-a. Stoga je žalbu braniteljice po službenoj dužnosti okrivljenika valjalo odbaciti.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Čakovcu, Kž-312/10 od 19. studenog 2010. godine

47. KAZNENI POSTUPAK – ODBAČAJ OPTUŽNOG PRIJEDLOGA

čl. 437. st. 1. u vezi čl. 201. st. 1. toč. 1. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Primjenom odredbe čl. 437. st. 1. u vezi s odredbom čl. 201. st. 1. toč. 1. ZKP-a može se optužni prijedlog odbaciti samo ako djelo koje se stavlja na teret okrivljeniku nije kazneno djelo, što bi značilo da iz samog činjeničnog opisa proizlazi da takvim postupanjem nisu ostvarena obilježja kaznenog djela.

U konkretnom slučaju tome nije tako jer se prvostupanjski sud, obrazlažući da jedan izolirani slučaj ponašanja ne predstavlja ostvarenje kaznenog djela iz čl. 213. st. 2. KZ-a, upustio u utvrđivanje činjenica, a ne samo u formalno ispitivanje optužnog prijedloga, a to se može činiti samo nakon provedene glavne rasprave. Naime, prvostupanjski sud je odbacio optužni prijedlog za kazneno djelo iz čl. 213. st. 2. KZ-a obrazlažući da je u činjeničnom opisu djela iz optužnog prijedloga vidljivo da se okrivljeniku stavlja na teret samo jedna radnja te da se u tom slučaju ne bi radilo o ostvarenju obilježja kaznenog djela zapuštanja i zlostavljanja djeteta ili maloljetne osobe iz čl. 213. st. 2. KZ-a, jer jedan izolirani slučaj ponašanja ne predstavlja ostvarenje obilježja kaznenog djela zlostavljanja pa čak kada se radi i o takvim ponašanjima koje prelaze granicu prihvatljivog odgojnog ponašanja, odnosno primjenu disciplinske mjere prema djetetu. Oštećenica kao tužiteljica u tom dijelu naprijed navedeno rješenje pobija navodeći da zakonski opis tog kaznenog djela glasi „tko zlostavi dijete“ što već i etimološki znači da je dovoljno dijete ili maloljetnu osobu i jednom zlostaviti. Pravilno ukazuje oštećenica kao tužiteljica da nije bilo

osnove za odbacivanje optužnog prijedloga za kazneno djelo iz čl. 213. st. 2. KZ-a po odredbi čl.437. st. 1. u vezi čl. 201. st. 1. toč. 1. ZKP-a.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, Kžm-61/10 od 25. kolovoza 2010. godine

48. KAZNENI POSTUPAK – ODBAČAJ PRIVATNE TUŽBE

čl. 437 st. 1. Zakona o kaznenom postupku – Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćen tekst, 115/06

Za pokretanje kaznenog postupka protiv suca potrebno je odobrenje Državnog sudbenog vijeća te će se bez da je isto priloženo, privatna tužba odbaciti.

Ispravno navodi prvostupanjski sud da je prema odredbi čl. 8 st. 3 Zakona o sudovima (Narodne novine broj 150/05, 16/07 i 13/08) za pokretanje kaznenog postupka protiv suca potrebno odobrenje Državnog sudbenog vijeća, dok je odredbom čl. 163 st. 2 ZKP propisano da kada je za kazneni progon potrebno odobrenje nadležnog državnog tijela, ovlaštenu tužitelj ne može zahtijevati provođenje istrage, niti podignuti optužnicu, optužni prijedlog ili privatnu tužbu, ako ne donese dokaz da je odobrenje dano. U konkretnom slučaju privatni tužitelj je uz privatnu tužbu morao podnijeti potrebno odobrenje nadležnog državnog tijela, tj. Državnog sudbenog vijeća. Nepoznavanje propisa ne ispričava privatnog tužitelja. Stoga prvostupanjski sud nije bio dužan dostaviti privatnom tužitelju privatnu tužbu na popravak te je ispravno postupio prvostupanjski sud kad je temeljem citiranih odredaba ZKP odbacio privatnu tužbu.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Čakovcu, Kž-230/10 od 10. rujna 2010. godine

49. KAZNENI POSTUPAK – OBNOVA KAZNENOG POSTUPKA

čl. 498 Zakona o kaznenom postupku – Narodne novine br. 152/08 i 76/09

U postupku nepravne obnove kaznenog postupka ne može se isticati prigovor zastare kaznenog postupka.

Pobijanom presudom je prvostupanjski sud temeljem čl. 498 st. 2 u svezi st. 1 toč. 1 ZKP u pogledu odluke o kazni preinačio, bez obnove kaznenog postupka, dvije presude općinskog suda. U svojoj žalbi osuđenik ukazuje da je u jednom od tih predmeta došlo do relativne zastare kaznenog progona. Valja reći da sud i na relativnu i na apsolutnu zastaru kaznenog progona pazi po službenoj dužnosti, ali do pravomoćnosti presude. Nakon što pravomoćnost nastupi, prigovor zastare kaznenog progona ne može se isticati.

Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Čakovcu, Kž-21/10 od 12. veljače 2010. godine